

Adventes Vēstis

2022
JŪNIJS 317

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Piedzīvojumi
no Dieva

SĒJA UN
PĻAUJA

DZĪVOJOT
JĒZUS
UZVARĀ

Jauniešiem:
Sēja un pļauja

Bērniem:
Ticības varonis Jāzeps

Saturs:

- 04** AKTUĀLI
**Bībeles jaunā tulkojuma teksta
revīzijas komisijas darbs**
- 07** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
**Par kuriem baušļiem ir runa
Atkl. 12:17 un 14:12, kur teikts:
“Tie turēs Dieva baušļus”?**
- 08** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
**Pieaugošā gaisma. No izraidīšanas
līdz mūsdienām**
- 11** LIECĪBAS
Piedzīvojumi no Dieva
- 12** TĒMA
Sēja un plauja
- 15** VALODAS STŪRĪTIS
**Interesantais vārdiņš “savs” –
vai vienmēr nepieciešams**
- 16** INTERVIJA
Dzīvojot Jēzus uzvarā
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Antropoloģija, nemirstība un
augšāmcelšanās.
3. daļa, nobeigums**
- 23** VESELĪBA
**Apsolījumi caur Praviešu
Gara dāvanu**
- 24** JAUNIEŠIEM
Sēja un plauja
- 26** BĒRNIEM
Ticības varonis Jāzeps

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Mārite LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

1. vāka foto: Madara Pešele.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti jūnijā, uzticīgie “Adventes Vēstu” draugi!

Maijs un jūnijs nenoliedzami ir viens no rosīgākajiem laikiem ikvienam, kurš nodarbojas ar dārzkopību – vienalga, vai apkopjamais ir mazdārziņš vai liela lauku saimniecība. Iesētie gurķi un tomāti sasnieguši tieši isto lielumu, lai tiktu pārcelti uz siltumnīcu vai lauku, stādu tirdziņos acis žilbst no daudzveidīgā piedāvājuma, un starp kaimiņiem notiek teju sacensība – kuram pirmajam izdīgs burkāni, no zemes izsprauksies pirmās biešu lapiņas un salātu bļodā nonāks pirmie salāti, redīsi un gurķi.

Arī šī mēneša “Adventes Vēstu” tēma ir sēja, taču cita – evaņģēlija sēja. Viens sējējs ir ielicis kāda cilvēka sirdī sēkliņu un to centīgi aprūpējis – sildījis ar draudzību un laistījis ar aizlūgšanām, kāds cits ir “nopircis stādīņu tirgū” – bijis otrais vai trešais sējēju ķēdītē, turpinot kāda cita iesākto darbu. Iespējams, arī šajā sējā var pastāvēt sava veida sacensība, taču tā nav sacensība starp cilvēkiem, bet gan sacensība, par kuru runā Pāvils – labā ticības cīņa un skrējieni pēc mūžīgās algas. Turklāt ikviens – gan pirmais, gan otrais, gan visi pārējie – ir dārzkopji viena galvenā Dārzkopja saimniecībā, un viss, ko viņi veic, ir šī galvenā Dārzkopja iedvesmots, uzraudzīts, audzēts un svētīts. Bez Viņa nav nedz sējas, nedz plaujas, ne ražas, ne arī paša dārza.

Evaņģēlija sējai tēmas rakstā “Sēja un plauja” pievērsies LDS prezidents, mācītājs Vilnis Latgalis. Vēl evaņģelizācijas tēmu visai cieši skar numura intervija – LDS Komunikācijas nodaļas vadītājas Vinetas Krauliņas saruna ar Transeiropas divīzijas Māceklibas un Lūgšanu kalpošanas nodaļas vadītāju Keilu Divālu. Garīgā sēja aplūkota arī Jauniešu lappusītē, kurā atradīsiet pārdomas par sēju un sirds tīrumu un Rīgas 7. draudzes Jauniešu nodaļas vadītāja Mika Možeiko sniegto ieskatu draudzes jauniešu evaņģelizācijas darbā.

Rubrikā “Vārds mācītājam” – Dobeles draudzes mācītāja Dāvja Trubeckoja raksts “Pieaugošā gaisma. No izraidīšanas līdz mūsdienām”, kurā aplūkots Dieva likums un sniegta atbilde uz to, vai šis likums ir pastāvējis vienmēr. Dieva likuma tēmu skar arī “Aktuālais jautājums”, atbildot uz to, par kuriem baušļiem ir runa Atklāsmes grāmatas 12:17 un 14:12.

Veselības lappusītē garīgās veselības stiprinājumam sniegti “Apsolījumi caur Praviešu Gara dāvanu”, savukārt lappusītē bērniem šoreiz Ticības varoņu skolas nodarbība par Jāzepu.

Lai, ik dienas strādājot Kunga dārzā, mūs stiprina Jēzus – mūsu galvenā Dārzkopja – vārdi: “Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatīties druvas, jo viņas ir baltas plaujai. Jau plāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos sējējs un plāvējs. Jo šē piepildās vārds, ka cits ir, kas sēj, un cits, kas plauj.”

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Jūnijs ir mēnesis, kad plānota Septītās dienas adventistu draudzes vispasaules sanāksme jeb Ģenerālkonferences sesija. Pirmo reizi adventistu draudzes vēsturē ievēlēto delegātu tikšanās notiks gan klātienē, Mineapolisā (ASV), gan attālināti, jo daļa delegātu piedalīsies sesijā no savām dzīvesvietām ar interneta starpniecību. Šoreiz sesija notiks bez viesiem, kas iepriekšējās sanāksmēs veidoja lielāko klātesošo daļu – reizēm pat vairāk nekā 50 000 cilvēku. Arī dažādo adventistu draudzes organizāciju (misijas skolu, universitāšu, veselības centru, izdevniecību utt.) veidotās ekspozīcijas un pārstāvniecību stendi, kas parasti pulcēja kuplu apmeklētāju pulku lielajos izstāžu paviljonos, šoreiz būs apskatāmi tikai virtuālajā vidē internetā.

Iespējams, ka 7. vai 8. jūnijā būs zināms jaunievēlētā SDA Ģenerālkonferences prezidenta vārds. Šoreiz prezidents tiks ievēlēts uz trijiem gadiem – līdz

nākošajai draudzes vispasaules sanāksmei, kas šobrīd ir plānota 2025. gadā. Tā kā COVID-19 pandēmijas ierobežojumu dēļ nebija iespējams noorganizēt ne plānoto sanāksmi 2020. gadā, nedz arī pārcelto 2021. gadā, iepriekšējā Ģenerālkonferences sesijā (2015. gadā Sanantonio) ievēlētajiem kalpotājiem bija jāturpina pildīt uzticētie pienākumi divus gadus ilgāk, nekā iepriekš tika paredzēts.

Jaunievēlētajai Ģenerālkonferences vadībai būs daudz ļoti nopietnu izaicinājumu šajā krīžu pārpilnajā laikā. Problēmas sastopamas gandrīz visās dzīves jomās – sākot ar karu Ukrainā, draudošo pārtikas trūkumu un noslēdzot ar ticības, tikumības un morāles krīzēm.

Bībele brīdina par nebijušu un visaptverošu krīžu "karuseli" tieši pirms Kristus otrās atnākšanas. Taču mums nevajadzētu koncentrēties uz dažādajām krīzēm, tās pastāvīgi apspriest un analizēt. Tā vietā visa mūsu

uzmanība, Dieva dotie talanti, labākās spējas un spēki būtu jāvelta tam aicinājumam, ko Kristus izteica Saviem sekotājiem: "Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: "Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:18–20)

Vēl ir Dieva žēlastības laiks, vēl ir dažādu iespēju laiks, vēl ir nopietnu lūgšanu un patiesas nodošanās laiks. Izlietosim šo laiku Dievam par godu un mūsu līdzcilvēkiem par svētību!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

BĪBELES JAUNĀ TULKOJUMA TEKSTA REVĪZIJAS KOMISIJAS DARBS

Andris Pešelis – Liepājas,
Priekules un Tukuma
draudzes mācītājs,
Bībeles revīzijas komisijas
dalībnieks

Bībeles biedrības jaunā tulkojuma teksta revīzijas komisija turpina savu darbu. Jau daudz ir izdarīts, bet vēl ir daudz jāpaveic, lai šogad varētu šo darbu pabeigt un tad – 2023.–2024. gadā – jau izdot Bībeles jaunā tulkojuma revidēto tekstu. Tad latviešu valodā jau būs vairākas Bībeles teksta latviešu tulkojuma versijas: Gliku tulkojums, 1965. gada tulkojums, Jaunais, 2012. gada, tulkojums un šis – Jaunā, 2012. gada, tulkojuma revidētais teksts.

Liela daļa no Bībeles Jaunā, 2012. gada, tulkojuma teksta paliks tāda, kāda tā jau ir, tikai vairākas Rakstu vietas, kas izraisījušas diskusijas un iebildumus, tajā būs izlabotas. Ar to nodarbojas šī Bībeles biedrības komisija. Bībeles biedrība apkopoja visus labojumu ieteikumus, kurus iesūtīja gan mācītāji, gan ierindas cilvēki, un nu šos ieteikumus apstrādā redaktori un komisijas locekļi.

Katru reizi komisija apskata noteiktas Bībeles rakstu vietas, kuras sagatavo Bībeles biedrības Vecās un Jaunās Derības teksta

tulkojumu redaktori (Jānis Rudzītis un Ņikita Andrejevs). Komisija agrāk tikās klātienē, bet nu tā tiek Zoom konferenču režīmā. Dalība ir brīvprātīga. Aicināto ir vairāk nekā to, kuri reāli piedalās. Regulāri ir klātesošs Bībeles biedrības ģenerālsēdētārs Valdis Tēraudkalns. Arī Bībeles biedrības valdes priekšsēdētājs Ojārs Incenbergs cenšas nepalaist garām komisijas sēdes. Dalībnieki ir seno valodu speciālisti, latviešu valodas filologi, kā arī teologi (mācītāji). Katra sanāksme atšķiras no iepriekšējās, jo mainās dalībnieki, ir cits saturs un gaita.

Kaut nedaudz aprakstīt šo sanāksmju gaitu ir samērā sarežģīti, jo neviens neveic sarunu pierakstus, bet ir tikai galaprodukts – kā šī Rakstu vieta izskatīsies jaunajā izdevumā. Debates ir ļoti dinamiskas un radošas, lai gan cilvēkam, kurš ir pieradis pie kāda no latviešu tulkojumiem, var šķist, ka šis darbs ir lieks. Tie var sacīt: “Mums taču ir Bībele, un es pie tās esmu pieradis! Kāpēc vajag kaut ko mainīt?! Es šo jauno tulkojumu

nepirkšu!” Līdzīgi izteikumi skanēja arī par Jauno, 2012. g., tulkojumu. Konservatīvam cilvēkam ir svarīgs katrs burts un katra detaļa. Viņš negrib neko mainīt. Tādēļ jebkuru izmaiņu tas uztver sāpīgi un ar nepatiku.

Tomēr Bībele latviešu valodā ir tikai tulkojums. Valoda mainās, un Bībeles pētnieki pamana tulkojumu nianšes, kuras ir jāmaina. Jā, ir latviešu tulkojumi, tomēr dažkārt nav īsti skaidrs, kādēļ konkrētā tulkojuma vārdu izvēle bijusi tieši tāda, kamēr senebreju vai sengrieķu teksts izsaka ko citu. Dažkārt kāds mums tik mīļš teksts patiesībā ir nevis tulkojums no Bībeles, bet gan latviešu tulka interpretācija. Kā cilvēks tekstu saprata, tā to iztulkoja. To var sacīt gan par Gliku, gan par 1965. g. tulkojumu, gan arī par Jauno, 2012. g., tulkojumu. Šādu detaļu ir ļoti daudz.

Jūsu uzmanībai piedāvāšu vien atsevišķas šādas Rakstu vietas, kuras tika aplūkotas šīs komisijas darbā pēdējos mēnešos.

Psalm 8:5

1965. g.	2012. g.	Problēmu vieta	Komisijas lēmums
Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemiņi, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?	Kas ir cilvēks, ka tu atceries to, un cilvēkbērns, ka tu to glabā ?	“glabā”	Kas ir cilvēks, ka tu par to atceries, un cilvēkbērns, ka tu to pieskati ?

Senebreju vārds, kurš vienā gadījumā ir iztulkots ar ‘glabā’, bet citā ar ‘uzlūko’, tulkojumā neatspoguļo oriģināla vārda nianšes. Oriģināla doma vairāk atbilst pieskatīšanai, uzraudzīšanai, nevis tikai runā par “uzlūkošanu” vai paskatīšanos no augšas, vai “glabāšanu”. Dievs pieskata!

Šeit lasītājs var pamanīt arī pavisam ko citu – Dieva “Tu” tiek rakstīts ar mazo burtu – “tu.” Tas dažiem konservatīviem kristiešiem sagādā dziļu vilšanos, jo viņi ir pieraduši, ka Dieva “Tu” jāraksta ar lielo burtu. Taču šis vietniekvārds senajos manuskriptos ir rakstīts ar mazo burtu! Daudzviet par šo

vietniekvārdu esamību var spriest vienīgi pēc darbības vārda formas. Pat vairāk – senajos manuskriptos pat vārds “Dievs” ticis rakstīts ar mazo burtu. Pavisam cita lieta, ja mēs tagad, 2022. gadā, pie lielajiem burtiem esam pieraduši.

Mani brāļi,
ticību mūsu Kunga
Jēzus Kristus godībai
nesaistiet ar stāvokli
sabiedrībā.

Tik mazliet
tu to noliec zem Dieva,
tu ar godu un slavu
to kronē.

Kas ir cilvēks,
ka tu par to atceries,
un cilvēkbērns,
ka tu to pieskatī.

Psalms 8:6

1965. g.	2012. g.	Problēmu vieta	Komisijas lēmums
Tikai mazliet Tu viņu esi šķīris no Dieva, ar godību un varenību Tu viņu esi pušķojis.	Tu to noliec tik drusku zem dieviem , ar godu un slavu tu to kronē.	“dievi” jeb vārda <i>Elohim</i> tulkojums.	Tik mazliet tu to noliec zem Dieva , tu ar godu un slavu to kronē.

Kā zināms, latviešu vārdam “Dievs” senebreju tekstā atbilst vairāki vārdi, to skaitā *Elohim*. Ar šo vārdu apzīmē Dievu – Radītāju vai vienkārši Dievu. Taču ir nianse – *Elohim* ir daudzskaitlī. Šo vārdu var attiecināt arī uz augstajām būtnēm, uz dieviem, uz to panteonu un tamlīdzīgi. Minēto niansi uzsvēra grieķu *Septuagintas*

tulkotāji. Viņi *Elohim* iztulkoja kā ‘dievi’, kas tehniski ir pareizi, bet mulsinoši. Vienā no psalmiem *Elohim* attiecina uz cilvēkiem. Šo Rakstu vietu citē pat Jēzus: “Vai nav rakstīts jūsu bauslībā: Es esmu sacījis, jūs esat dievi. Ja raksts tos nosaucis par dieviem, uz kuriem attiecas šie Dieva vārdi, un raksti nevar tikt atcelti [..].”

(Jņ 10:34–35). Šis Jēzus izteikums ir izraisījis lielas teologu debates, jo ir grūti saprast, ko Viņš šeit bija domājis – tiesnešus, eņģelus? Tehniski *Elohim* var iztulkot kā ‘dievi’, bet komisija lēma atgriezties pie 1965. gada tulkojuma versijas.

Psalms 10:4

1965. g.	2012. g.	Problēmu vieta	Komisijas lēmums
Bezdievīgais savā lielajā lepībā nebēdā ne par vienu; visas viņa domas ir: Dieva nav!	Ļaundaris lepns – nemeklē viņu! To vien prāto, ka Dieva nav!	Uz ko attiecas vārds “nemeklē”?	Ļaundaris lepns, viņš nemeklē . “Dieva nav!” – tā vien viņš prāto.

Šajā pantā nebija skaidrs, ko kurš meklē. Bija versijas, ka ļaundaris nemeklē, Dievs nemeklē, Dievu nemeklē, ļaundari nemeklē un tamlīdzīgi. Sarežģītais teksts bija

jātulko, vadoties no konteksta. Ļaundaris nemeklē Dievu. Kāpēc viņš nemeklē? Tādēļ, ka viņš domā – Dieva nav.

Psalms 19:14

1965. g.	2012. g.	Problēmu vieta	Komisijas lēmums
Pasargi arī Savu kalpu no augstprātīgas lepnības grēkiem, ka tie nevalda pār mani! Tad es būšu bez vainas un tīrs, bez lieliem pārkāpumiem.	Arī no atklātas spīts savu kalpu sargā – lai tā nevalda pār mani, tad būšu krietns un brīvs no lielas vainas!	Vārda “spīts” lietojums.	Arī no augstprātības savu kalpu sargā – lai tā nevalda pār mani! Tad būšu krietns un brīvs no liela pārkāpuma!

Komisija sprieda, ka Ulda Bērziņa piedāvātais senebreju vārda tulkojums ar latviešu “spīts” īsti neder, jo dažkārt spīts ir nepieciešama un laba. Augstprātība gan ir slikta, un ar šo vārdu ir

iespējams tulkot attiecīgo senebreju vārdu. Tādēļ komisija sprieda atgriezties pie 1965. g. tulkojuma varianta. Te ir svarīgi piezīmēt, ka komisijā regulāri tiek apskatīti arī Glikas un 1965. g. tulkojumu varianti,

lai no tiem gūtu iedvesmu. Paralēli tam tiek skatīti arī citu valodu tulkojumi (angļu, krievu, senslāvu, latīņu, vācu, itāļu, franču, portugāļu, spāņu u.c.), lai saprastu, kā vārdus labāk izteikt latviski.

1. Tesalonīķiešiem 2:3

1965. g.	2012. g.	Problēmu vieta	Komisijas lēmums
Lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā: jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam.	Lai neviens jūs nekādi nemaldina. Jo tā diena nenāks, pirms nebūs iestājusies atkrišana un neatklāsies ļaunuma cilvēks, pazudināšanas dēls.	Sengrieķu “ho anthropos tēs anomias”.	Lai neviens jūs nekādi nemaldina. Jo tā diena nenāks, pirms nebūs iestājusies atkrišana un neatklāsies bauslības noliedzējs , pazudināšanas dēls. (Piezīmēs ierakstīt, ka tas ir “grēka cilvēks”).

Anomia ir ne tikai netaisnība, bet vēl vairāk – bauslības pārkāpšana vai tās noliegšana. Šo vārdu latviešu tulkojumos bieži vien tulko kā

‘netaisnība’, taču “netaisnība” var būt dažāda. Te tā ir konkrēta – bauslības pārkāpšana vai pat tās noliegšana.

Jēkaba 2:1

1965. g.	2012. g.	Problēmu vieta	Komisijas lēmums
Mani brāļi, lai mūsu godības Kunga Jēzus Kristus ticība jums nesaistās ar cilvēka vaiga uzlūkošanu.	Mani brāļi, ticību uz godības Kungu Jēzu Kristu nesaistiet ar cilvēka ārieni .	“cilvēka āriene”	Mani brāļi, ticību mūsu Kunga Jēzus Kristus godībai nesaistiet ar stāvokli sabiedrībā .

Diskusijas te bija par veidu, kā latviski izteikt “cilvēka vaigu”. Skanēja vairākas versijas: favorītisms, ārējais stāvoklis, vaigs. Vai ar tulkojumu nerodas priekšstats, ka nabaga “vaigs” kaut kādā veidā Dievam šķiet

labāks nekā bagātnieka “vaigs”? Bija versija par “bezpartejiskumu”, bet šis vārds Bībeles tekstā neskan labi, lai gan tas ilustrē domu, ka Dievam nav favorītu jeb mīluļu. Visbeidzot komisija vienojās, vadoties

no nākamajiem pantiem, sengrieķu “*prosopolēmpsia*” tulkot ar ‘stāvoklis sabiedrībā’, jo vēstules autors tālāk diskutē par bagātā vīra un nabaga uzņemšanu draudzē.

Jēkaba 1:25

1965. g.	2012. g.	Problēmu vieta	Komisijas lēmums
Bet, kas ieskatīsies un paliks pilnīgajā svabadības likumā, nebūdamas aizmāršīgs klausītājs, bet darba darītājs, tas būs svētīgs savā darbībā.	Bet, kas dziļi ielūkojas un paliek pilnīgajā brīvības likumā, kas nav aizmāršīgs klausītājs, bet ir darba darītājs, tāds būs svētīts savos darbos.	“svētīgs” vai “laimīgs”	Bet, kas dziļi ielūkojas un paliek pilnīgajā brīvības likumā, kas nav aizmāršīgs klausītājs, bet ir darba darītājs – kas tā rīkojas, būs laimīgs .

Debates bija par vārdu “svētīgs”. Kalna svētrunā Jaunajā, 2012. g., tulkojumā tiek lietots ‘laimīgs’. Tā arī te bija lemts lietot šo vārdu: ‘laimīgs savā darbā’. Pēc tam sprieda, ka te varētu būt cits variants: ‘laimīgs, kas to visu isteno’, tad – ‘laimīgs, kas tā rīkojas’. Debašu izskaņā komisija nāca pie slēdziena, ka šis pants noslēgsies ar frāzi: “kas tā rīkojas, būs laimīgs”. Šajā pantā sarunas vairāk notika par formu, kā šis pants skanēs latviešu valodā, jo panta tulkojums no sengrieķu valodas bija skaidrs.

Šie daži piemēri nedaudz ilustrē komisijas darbību. Visi komisijas dalībnieki ir vienā prātā, ka Bībelei ir jābūt atbilstoši tās oriģināltekstam, tomēr ne vienmēr to var pilnībā izsacīt latviešu valodā. Bieži vien nākas meklēt atbilstošus sinonīmus. Katram sinonīmam līdzī nāk savas nianšes, kuras var neatbilst oriģinālteksta nianšēm. Tādēļ dažkārt latviski nākas aprakstoši izsacīt domu, ko šī Rakstu vieta pasaka. No teksta interpretācijām komisija cenšas izvairīties, cik vien tas ir iespējams.

Taču šajā darbā varam saprast, kāds prāta sasprindzinājums ir bijis visiem iepriekšējiem Bībeles tulkotājiem, izraugoties tulkojuma vārdus un veidojot teikumus. Šajā darbā var arī saredzēt, ka iepriekšējie tulkotāji savos tulkojumos dažkārt ir centušies veikt sarežģīto tekstu interpretācijas, lai apietu grūtās konstrukcijas. Tomēr latviešu lasītājam ir liela bagātība, ka visi Bībeles panti ir salīdzināmi savā starpā, noliekot līdzās visus latviešu tulkojumus, kā arī citu valodu tulkojumus.

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

PAR KURIEM BAUŠĻIEM IR RUNA ATKL. 12:17 UN 14:12, KUR TEIKTS: “TIE TURĒS DIEVA BAUŠĻUS”?

Tulkoja Andris Pešelis

Abas Rakstu vietas izceļ domu, ka paklausība baušļiem būs gala laika Dieva ļaužu iezīme. Šie ļaudis Atkl. 12:17 nodēvēti par atlikumu, sievas sēklu un Atkl. 14:12 – par “svētajiem”. Taču frāze “tur Dieva baušļus” skan pārāk vispārīgi, un to nepieciešams paskaidrot.

1. ATŠĶIRĪGI VIEDOKĻI

Aplūkojot Bībeles komentārus par Atklāsmes grāmatu, mēs atrodam dažādus viedokļus. Daži komentētāji pat netērē laiku, lai šo jautājumu izpētītu, un tikai citē Bībeles tekstu, lai diskutētu par pārējiem šo Rakstu vietu aspektiem, it kā baušļu pieminēšana te nebūtu tik svarīga. Citi raksta, ka šie baušļi esot Toras mācība, kas sevī ietver visas Dieva pamācības un Vecā Derības atklāsmes. Vēl citi savukārt apgalvo, ka šie baušļi apzīmē Dieva Jēra ticību, kas piemīt Dieva uzticīgajiem, kam kristiešiem ir jāpielīdzinās. Te domine viedoklis, ka “Dieva baušļi” apzīmē Dekaloga ētiskos elementus – pēdējos sešus baušļus. Tomēr atbilstošu interpretāciju var noteikt vienīgi pēc konteksta.

2. ATSAUCE UZ DEKALOGU

Abas minētās Rakstu vietas par Dieva baušļiem atrodas Atklāsmes grāmatas centrālajā daļā (12. nod.–15. nod. 5. p.). Šīs daļas ievadā Jānis redzēja vissvētāko vietu Debesu svētnīcā, precīzāk – Derības šķirstu.

Zemes svētnīcā Mozus novietoja Derības šķirstā divas akmens plāksnes, uz kurām bija rakstīti Dieva baušļi. Tādēļ šī atklāsmē tiek attiecināta uz Kristus kalpošanu Debesu svētnīcas vissvētākajā daļā, kur Dieva Desmit baušļiem ir svarīga loma, ko šī grāmata uzsver. Šeit pieminētie Desmit baušļi top izcelti minētās sadaļas noslēgumā, kur Jānis atkal redz “liecības telti” Debesīs (Atkl. 15:5). Vārds “liecība” Vecajā Derībā tiek lietots, lai apzīmētu Desmit baušļus, kuri bija ievietoti Derības šķirstā, un tie liecināja par Dieva derību ar Israēlu (2. Moz. 25:20, 21; 32:15–16). Atsauce uz Desmit baušļiem būtu jāņem vērā, interpretējot frāzi “Dieva baušļi”.

3. DEKALOGA ĪPAŠIE BAUŠĻI

Iespējams, ka vissvarīgākais šo divu Rakstu vietu kontekstā ir tiešā norāde uz dažiem no Desmit baušļiem. Viens no tiem atrodams pirmā eņģeļa vēstī, kurš aicina cilvēci paklausīt pirmajam bauslim un pielūgt Dievu, “kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl. 14:7). Dievs Radītājs te ir pieminēts no ceturtā baušļa (2. Moz. 20:8–11), ar to domājot, ka atlikums ievēros arī šo bausli.

Cilvēci nav jāpielūdz zvērs, kas būtu otrā baušļa pārkāpums (Atkl. 14:9). Zvērs zaimo Dieva vārdu, kas ir trešā baušļa pārkāpums (Atkl. 13:6). Tie ir pirmie četri no Desmit baušļiem, bet arī pārējie baušļi ir minēti Atklāsmes grāmatā. Piemēram, Atkl. 9:20–21 minētas slepkavības, laulības pārkāpšana jeb seksuālā netiklība, kā arī zādzības (Atkl. 13:10; 14:4), bet melošana ir minēta Atkl. 14:5.

Ņemot vērā kontekstu, uz sākumā uzdoto jautājumu var atbildēt šādi: Dieva ļaudis ievēros Desmit baušļus, ar to apzīmējot savu uzticību un pateicību Jēram.

*Tulkots no Advent World /
2021. g. februāris*

PIEAUGOŠĀ GAISMA

NO IZRAIDĪŠANAS LĪDZ MŪSDIENĀM

Dāvis Trubeckojš –
Dobeles draudzes
mācītājs

Vai Dieva likums ir pastāvējis vienmēr, t.i., jau Debesīs? Lasām visu siržu Pazinēja spriedumu par kritušo ķerubu: *“Tu biji skaidrs savos ceļos no tās dienas, kad tevi par ķēniņu cēla, kamēr bezdievība pie tevis tapa atrasta. Caur tavu lielo tirgošanos tava sirds pildījās ar netaisnību, un tu esi apgrēkojies; tāpēc Es tevi izmetu kā sagānītu no Dieva kalna un izdeldu tevi, ķerubu, kas sargā, no degošo akmeņu vidus nost.”* (Ec.28:15–16)¹ Tātad, ja viņš apgrēkojās, tad bija mēraukla, pēc kuras mērīt, kas ir un kas nav grēks. Citā vietā lasām vēl vairāk – kāds bija šis grēks: *“Un tu sacīji savā sirdī: es uzkāpšu debesīs, es paaugstināšu savu goda krēslu pār Dieva zvaigznēm, es apsēdīšos uz saiešanas kalna ziemeļu galā, es uzkāpšu padebešu kalnos, tam Visuaugstajam es līdzināšos.”* (Jes.14:13–14)

Dieva likums ir pastāvējis vienmēr, un tas ir radības laimīgas eksistences pamatā. Visu dvēseļu ienaidnieks kļuva par ienaidnieku tieši tāpēc, ka pārkāpa Dieva likumu, vēloties ieņemt Dieva vietu, un viņš tika atstādināts no sava augstā amata.

Vai Ēdenes dārzā pastāvēja Dieva likums? Vai Ādams un Ieva bija pazīstami ar to? Bez šaubām! *“Un tā nāve pie visiem cilvēkiem ir caurspīdusies, tāpēc ka visi ir grēkojuši; jo līdz bauslībai [t.i., Sinaja kalnam] grēks gan bija pasaulē; bet grēks netop pielīdzināts, kad bauslības nav. Tomēr nāve ir valdījusi no Ādama līdz Mozum.”* (Rm. 5:12b–14a) Galvenais pierādījums, ka kopš Ēdenes līdz Sinajam pastāvēja cilvēcei zināmi

¹ Visas rakstvietas, ja nav norādīts citādi, ņemtas no E. Glikas tulkojuma; visi izcēlumi un iekavas rakstvietās ir autora pievienoti.

Dieva likumi, ir fakts, ka cilvēki mira kopš Ādama dienām līdz Mozum. Bet nāve ir tikai grēka alga (Rm. 6:23a), un grēkot var vienīgi tad, ja ir zināms Dieva likums un ja tas tiek pārkāpts. Tātad Dieva likums pastāvēja kopš Ādama, cilvēce to pārkāpa un saņēma algu par saviem darbiem, t.i., nāvi. Kurš no bausļiem tika pārkāpts? Augstākais, proti, *“mīli Dievu [...] un savu tuvāko kā sevi pašu”*, jo *“šinīs abos bausļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši”*. (Mt.22:36–40)

Un nu nonākam pie Sinaja kalna, kur Jehova dod Israēlam dekalogu un paskaidro to ar bauslību. Rodas loģisks jautājums: kādēļ Dievs deva Desmit bausļus un paskaidrojošo bauslību, ja reiz cilvēcei bija zināmi Dieva likumi jau pirms Sinaja, jau kopš pašas Ēdenes? Atbilde ir šāda: Dievišķā žēlastība dod jaunu instrumentu patiesības pasniegšanai, jo Israēls bija **aizmirsis** patiesību. Tie nupat bija izgājuši no Ēģiptes zemes, no verdzībā pavadītām četrām paaudzēm, veseliem 215 gadiem! Tas nūdien ir daudz... Piemēram, Josijas laikā priesteris Hilkija atrada bauslības grāmatu templī, kam sekoja vērienīga garīgā atmoda, jo patiesība bija aizmirsta. (2. Ķēn. 22) Kad Israēls atgriezās pēc 70 gadus ilgā pārmācības ceļojuma no Bābeles, Ezra mācīja tautu Tā Kunga likumos, jo viņu dzīvesveids liecināja, ka patiesība ir aizmirsusies. (Neh. 8–13) Abos minētajos piemēros tas nav laiks pat tuvu 215 gadiem, bet tikai iedomājieties, cik daudz var aizmirst veselu četru paaudžu laikā!

Kā gan varam zināt, ka izredzētā tauta tiešām bija informēta par bauslību, taču laika gaitā un noteiktu apstākļu dēļ to aizmirs? Kādi notikumi pirms Sinaja kalnā dotā

atgādinājuma liecina par to?

Vispirms – par septīto dienu. Sabats ir dāvana, kas dota kopš Ēdenes. Viena no spilgtākajām pamācībām Israēlam ar Sabatu un tā svētumu ir piedzīvojums ar mannu no debesīm, tā saukto “Debesu maizi”, ar kuru Jehova vēlējās pārbaudīt Savu tautu, “vai tie Manā bauslībā staigā vai ne” (2. Moz. 16:4), pārbaudīt, vai tie joprojām atceras. Ne velti drīz pēc tam akmenī rakstītais ceturtais bauslis sākās ar vārdiem “Piemini...” jeb atceries! (2. Moz.20:8–11) Tātad tauta to zināja, taču aizmirsā.

Vēl viens piemērs, šoreiz – par uzturu. Vai atceraties, kur pirms Sinaja kalna atrodamas norādes par šķīstiem un nešķīstiem dzīvniekiem? Noas šķirstā iegāja no visiem šķīstiem dzīvniekiem pa septiņi, bet no nešķīstiem pa divi. Pie tam no šķīstiem pa septiņi tādēļ, ka tas viens liekais, kuram nebija partnera, bija jāupurē Jēhovam pēc izešanas no šķirsta. Un jāatceras, ka Dievam upurēt varēja vienīgi šķīstus dzīvniekus, nevis neēdamus. (1. Moz. 7:2, 8:20) Tāpat noteikti jāpiemin upuru sistēma, kura detalizēti tika aprakstīta Sinajā dotajā bauslībā un aizņēma lielu tās daļu, taču jau līdz tam bija visu ticības varoņu mantojums. Ābrahāms katrā vietā, kurai devās cauri kā “svešinieks un piemājotājs”, cēla altāri Tam Kungam un Viņu pielūdza (1. Moz.12:7, 13:8). Un ne tikai – viņš zināja Dieva likumus un staigāja saskaņā ar tiem, kā rakstīts: *“Ābrahāms Manai balsij ir klausījies un turējis Manas pavēles, Manus iestādījumus, likumus un bausļus.”* (1. Moz.26:5)

Tā nu mēs novērojam divas lietas. Pirmā: Dieva ļaudīm Viņa likumi –

Viņa nemainīgās gribas atklāsme – ir bijuši zināmi jau pirms Sinaja kalna, jau kopš pašas Ēdenes, bet Dieva žēlastība tos atkal atgādina, kad tauta ir aizdreifējusi prom no šiem likumiem. Otrā: jo tālāk no Ēdenes esam, jo vairāk Dievs paskaidro Savu jau iepriekš atklāto gribu, proti, Ēdenē pietika ar augstāko bausli, bet pie Sinaja augstākais bauslis tiek paskaidrots ar Desmit baušļiem, un šie desmit, savukārt, tiek plašāk paskaidroti ar visu, kas rakstīts bauslības grāmatās. Lai būtu pavisam skaidrs, palūkosimies no otras puses – Mozus grāmatās rakstītie daudzie likumi var tikt apkopoti Desmit baušļos, un Desmit baušļi atkal var tikt apkopoti divos augstākajos: “*mīli Dievu [...] un savu tuvāko*”. Bet, tā kā Israēls Mozus dienās bija jau tālu no Ēdenes, tad tiem nepietika ar “*mīli Dievu [...] un savu tuvāko*”, lai saprastu, ko tas nozīmē. Tādēļ Dievs grēkā sliktstošajam prātam atgādina augstākā baušļa nozīmi ar plašāku paskaidrojumu.

Vai Dievam ir kādi citi instrumenti tās pašas vēsts pasniegšanai vai drīzāk – atgādināšanai? Nāk pravieši. Kādēļ pravieši? Mēs redzam, ka Israēlā atkrita ķēniņi un pat priesteri (tie, kuriem bija jārūpējas par tautas garīgo stāju), Dievs runāja uz tiem, kas Viņu klausījās, lai **atgrieztu** Israēlu atpakaļ pie patiesības. “*Tas Kungs pret Israēli un pret Jūdu liecību deva caur visiem praviešiem un visiem redzētājiem un lika sacīt:*

“**Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlot no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta. Un tev būs savu tuvāku mīlot kā sevi pašu.**” (Mt. 22:37–40)

“**Atgriežaties no saviem nīknajiem ceļiem un turat Manas bauslības, ko Manus likumus, pēc visas bauslības, ko Es jūsu tēviem pavēlējis, un ko Es pie jums esmu sūtījis caur Saviem kalpiem, tiem praviešiem.**” (2. Kēn. 17:13)

Kā pravieši un to vēsts tiek uzņemta? Dieva Dēls saka: “*Vai jums! Jo jūs praviešiem ceļat pieminekļus, bet jūsu tēvi tos ir nokāvuši.*” (Lk. 11:47, RT65) Par ko viņi tika nokauti? Pravieši nesludināja neko jaunu, bet tikai ar daudziem citiem vārdiem mudināja Dieva ļaudis atgriezties pie bauslības.

Tā nu novērojam secību: augstākais bauslis → dekalogs → bauslība → pravieši. Katrs nākamais posms neatklāj neko jaunu, bet paskaidro jau iepriekš izteikto, jo visus vada viens un tas pats Autors – Svētais Gars.

Parasti pirms nākamās garīgās rītausmas novērojam lielu garīgu tumsu. Ģeogrāfiski vizuālākajā pasaules reģionā nāk šīs pasaules Pestītājs – silitē guloša Debesu Majestāte. Viens no, es uzsveru, viens no Jēzus Kristus mērķiem virs šīs zemes bija **atgriezt** ļaudis pie pareizas Dieva likuma izpratnes (Mt. 5–7), jo likums ir Likumdevēja rakstura atspulgs. Par Jēzu mēs lasām: “*Dievs dažu reizi un dažādi vecos laikos uz tēviem runājis caur praviešiem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur To Dēlu; To Viņš ir iecēlis par mantinieku pār visu; caur To Viņš arī pasauli radījis; Tas ir godības atspīdums un Viņa būšanas attēls.*” (Ebr. 1:1–3a) Kristū mēs redzam Tēvu. Par spīti vārdiem: “*Jūs esat dzirdējuši [...], bet Es jums saku*” Kristus nepateica neko jaunu, tikai paskaidroja un atgādināja jau iepriekš atklāto Dieva gribu – “*Nedomājiet, ka Es esmu nācis atmest bauslību un praviešus. Es neesmu nācis atmest, bet piepildīt.*” (Mt. 5:17)

Pēc mūsu Aizstāvja debesbraukšanas Dievs izredzēja apustuļus, kuru uzdevums bija ne tikai liecināt par to, ko tie redzējuši un dzirdējuši, bet arī **sargāt** patiesību un **atgriezt** ļaudis pie tās. Zīmīgi ir apustuļu draudzes draudzkopja Stefana pēdējie vārdi, pirms viņš redzēja Debesis atvērtas un aizmiga: “*Jūs, kas bauslību caur eņģeļu rokām esat dabūjuši un neesat sargājuši [...].*” (Ap. d. 7:53)

Dievam ir viena patiesība. Kad Dieva tauta atkāpjas no šīs patiesības vai apstākļu dēļ aizmirst to, Dievs caur **Saviem** izredzētiem instrumentiem to **atgādina** un **paskaidro**, jo grēka degradācijas rezultātā nepietiek vairs ar augstāko bausli, lai pareizi saprastu Dieva gribu. Šo atgādinājumu vienmēr sagaida ar pretestību un vēsts nesēju ienīst.

Vai šodien, noslēdzošajā pasaules vēstures posmā – beigu laikā, kas iesākās pēc 2300 gadu pravietojuma beigām –, Trīsvienīgajam Dievam ir kāds Viņa izredzēts instruments Dieva tautas atgriešanai pie patiesības pareizas izpratnes? Mēs varam būt nesatricināmi pārliecināti – tāds ir! Pievērsiet uzmanību nākamā citāta zīmīgajai līdzībai ar Ebr. 1:1–3 un visu šī raksta kontekstu: “*Vecos laikos Dievs runāja uz cilvēkiem ar praviešu un apustuļu muti. Šinīs dienās Viņš runā uz tiem ar Sava Gara liecībām. Nekad Dievs nav nopietnāk pamācījis Savus ļaudis attiecībā uz Savu prātu un ceļu, pa kuru Viņš vēlas, lai tie ietu, kā tagad.*” (E. Vaita. “*Liecības draudzei*” 4. sēj., 148. lpp.)

Mums jāpazemojas un dedzīgi jāpieņem Dieva izraudzītie rīki mūsu svēttapšanai, jo tās gals ir mūžīgā dzīvība! (Rm. 6:22) Mēs skaidri redzam, ka katrs nākamais Dieva instruments šinī loģiskajā ķēdē paskaidro iepriekšējo un mudina atgriezties pie sākotnējās patiesības: augstākais bauslis, dekalogs, bauslība, pravieši, Jēzus Kristus, apustuļi un, visbeidzot, apsolītā Praviešu Gara dāvana, kura atklājās Elenas Vaitas dzīvē un darbos. Šis pēdējais gaismas stars tikai paskaidro mūsu nožēlojamajam, ar grēku piesātinātajam 21. gs. prātam, ko nozīmē tas, ko lasām Bībelē, tā, kā Dievs to ir vēlējis, lai mēs saprotam. Vienīgi tad, kad ņemsim vērā visus Dieva izredzētos rīkus patiesības satveršanai, mēs “*staigāsim gaismā, kā Viņš ir gaismā*”, un spēsim izdzīvot augstāko bausli, kas mums pavēl mūsu pašu labad: “*Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlot no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta. Un tev būs savu tuvāku mīlot kā sevi pašu.*” (Mt. 22:37–40)

PIEDZĪVOJUMI NO DIEVA

Rihards Krieviņš –
mācītājs, kapelāns

ĪSTA GRĒKU NOŽĒLA

Cietumu misijas kalpošanas laikā paralēli nācās nodarboties arī ar humānās palīdzības sniegšanu bijušajiem ieslodzītajiem. Tas notika kādas dzīvojamās mājas sētā. Tur katru nedēļu otrdienās noteiktā laikā sanāca ap 80–100 mazturīgie, tai skaitā – bijušie ieslodzītie.

Reiz, ienākot sētā, satiku kādu noskumušu vīrieti, kurš pastāstīja par savām dzīves neveiksmēm. Es viņam jautāju: “Kas ir tavs lielākais ienaidnieks?” Viņš atbildēja, ka tas ir alkohols. Sarunas laikā es viņam jautāju: “Cik tev gadu?” Atbilde bija: “Četrdesmit.” Sacīju viņam, ka šie četrdesmit gadi var viņam palīdzēt. Četrdesmit gadus viņš ir krājis pieredzi, kuras viņam agrāk nebija, un tagad skaidri apzinās, kas ir labs un kas – slikts, kas ir balts un kas – melns, spēj atšķirt labo roku no kreisās. Viņš tam piekrita. “Tā taču ir tava bagātība, kuru tu esi krājis četrdesmit gadus! Šodien ir pienācis laiks šo bagātību likt lietā – pieņemt lēmumus, balstoties uz sakrāto pieredzi, un sliktā vietā izvēlēties labo. Lūdz Dievam spēku to realizēt!”

Mūsu saruna beidzās, un es turpināju satikties ar citiem ienācējiem sētā. Apmēram pēc pusstundas redzēju, ka mans sarunu biedrs ir apsēdies uz kāda akmens sētas stūrī un māj man ar roku, liekot saprast, lai nāku pie viņa. Biju mazliet satraucies, jo viņa žestā sajutu kaut ko draudīgu. Man nebija izvēles, jo atteikuma gadījumā situācija varēja kļūt stipri nelabvēlīga. Piegāju pie šī cilvēka, un viņš teica: “Dievs redz un tu redzi to, ko es tūlīt darišu!” Šai brīdī patiesi biju uztraucies, galvā virmoja vairākas domas. Varbūt viņš tūlīt izvilkis no azotes nazi un izdarīs pašnāvību? Bet... viņš attaisīja somu

un izņēma no tās lielu alus pudeli, atskrūvēja korki un sāka liet alu zemē, teikdams: “Es pieņemu lēmumu atteikties no alkohola.” Kad viņš to bija izdarījis, mēs abi apkampāmies un raudājām. “Tu esi varonis,” es viņam teicu. Izņēmu no maka naudu un, dodams viņam, teicu: “Nopērc un aiznes savai ģimenītei kaut ko ēdamu! Šodien tu ne tikai pieņēmi lēmumu, bet uzvarēji pats sevi, izliedams zemē savu ienaidnieku. Lai Dievs tevi svētī!”

Pagāja apmēram divi gadi, un es atkal satiku šo pašu cilvēku. Viņa vaigs bija smaidīgs un drēbes tīras. “Rihard, es vairs nelietoju alkoholu. Mana dzīve ir izmainījusies!” Tie bija viņa pirmie vārdi. Slava Dievam!

ALGA NO DIEVA

Kā parasti katru otrdienu noteiktajā laikā sētā ieradās liels daudzums bijušo ieslodzīto, lai izvēlētos no labdarības resursiem kaut ko, kas viņiem noderētu. Es

sēdēju pie galda, lai reģistrētu katru, kas atnācis, un arī to, ko un cik viņš ir saņēmis no labdarības resursiem. Viss noritēja kā parasti, un tad... pie galda man pretī nostājās sieviete un, neteikdama ne vārda, skatījās manī.

Pauze ievilkās, es neizturēju un jautāju: “Jūs laikam gribējāt kaut ko teikt?”

“Nē,” viņa atbildēja, “es tikai atbraucu, lai paskatītos uz cilvēku, kurš izmainīja mana dēla dzīvi. Mans dēls bija ļauns. Viņš bieži lamājās un kāvās, vairākas reizes nonāca cietumā. Nu es vairs nepazīstu savu dēlu. Viņš raksta man no cietuma vēstules un runā par Dievu. Satikšanās reizēs viņš man liek mesties ceļos un slavēt Dievu. Viņš atsūtīja man fotogrāfijas no cietuma, kur kopā ar citiem ieslodzītajiem ir apģērbts baltās drēbēs. Esot noslēdzis derību ar pašu Dievu! Es atbraucu, lai redzētu šo brīnumu pati savām acīm.”

NEPĀRDOTAIS KRĒSLS

Ilgus gadus strādāju par jumīki – skārdnieku. Šajā laikā remontdarbus biju veicis 58 baznīcu jumtiem, tai skaitā biju noklājis ar skārdu 27 baznīcu torņus.

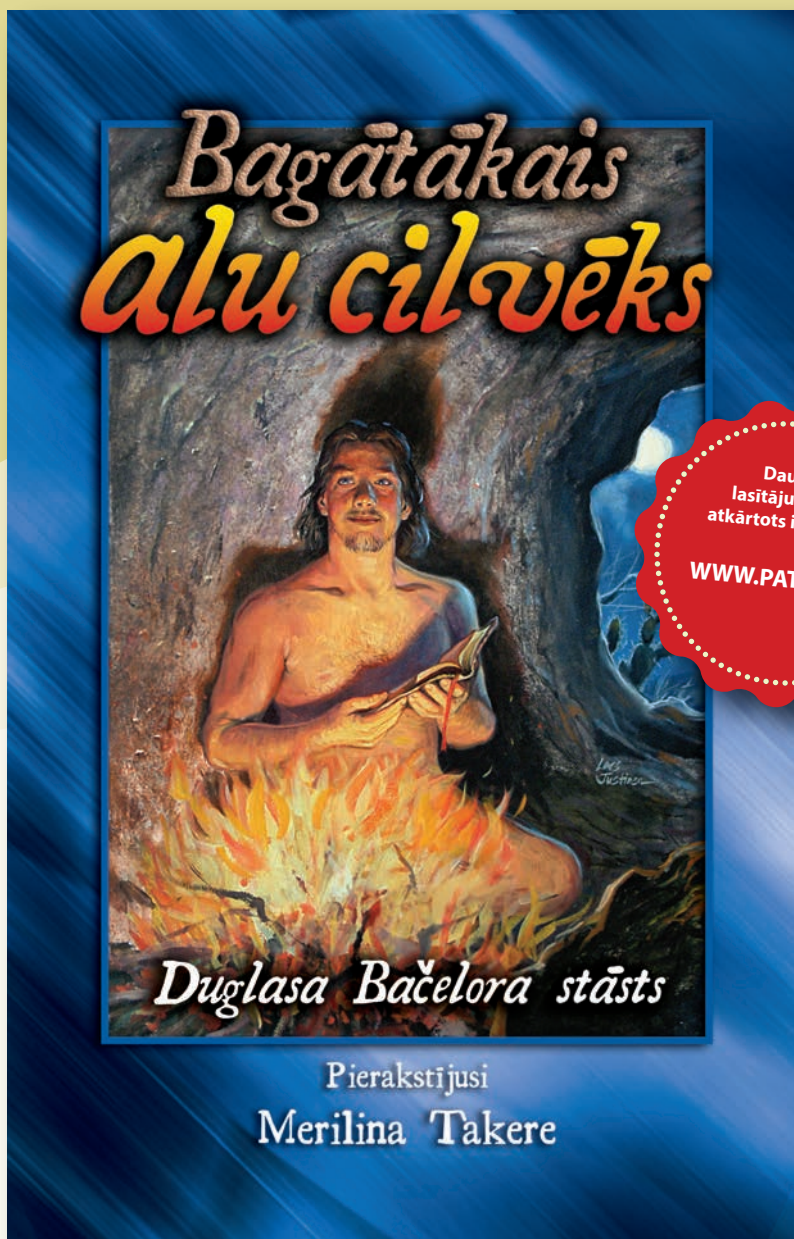
Lai veiktu skārda seguma maiņu torņiem, biju uzkonstruējis speciālu krēslu ar vinču, lai, sēžot krēslā, varētu ērti strādāt un pats sevi pacelt 20 metru augstumā, kā arī vajadzības gadījumā nolaist lejā. Tā strādājot, nebija vajadzīgas stalažas un tika samazinātas kopējās darba izmaksas. Līdz ar to klienti stāvēja rindā.

Tad pienāca vecums, kad šie darbi vairs nebija pa spēkam. Radās problēmas ar veselību, kas prasīja zināmus finanšu resursus. Nesen man ienāca prātā doma, ka šis krēsls var noderēt kādam manam amata brālim. Ieliku sludinājumu internetā un noteicu cenu 300 eiro. Kā iemeslu pārdošanai minēju radušos vajadzību pēc medikamentu iegādes.

Pēc neilga laika saņēmu vēstuli: “Sveiks, Rihard! Tu droši vien mani neatceries, bet bija laiks, kad, iznākot no cietuma, man nebija ko ēst, un tu katru otrdienu tajā sētā man devi pārtiku. Ar to es izdzīvoju. Nu esmu

iekārtojies dzīvē, un man viss ir labi. Domāju, ka to krēslu tu varētu aiznest un nodot muzejā, bet man atsūti savu bankas kontu. Gribu tevi atbalstīt.”

Pēc dažām dienām manā bankas kontā ienāca 300 eiro. Vairāki cilvēki sekoja šim piemēram un noziedoja savus finanšu līdzekļus medikamentu iegādei. Tā man arī neizdevās šo krēslu pārdot. Slava Dievam! Viņa ceļi ir svētīti ceļi!

SĒJA UN PĻAUJA

Vilnis Latgalis –
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

“Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts.” (1. Mozus 8:22) Tā skanēja iedrošinošais un cerību dodošais Dieva apsolījums pēcplūdu pasaulei.

Sobrīd, atrodoties pasaules vēstures noslēdzošo notikumu epicentrā, šie Bībeles ievadā atrodami vārdi iegūst jaunu nozīmi. Pēdējo gadu straujā notikumu attīstība, pesimistiskās prognozes par tuvākās nākotnes izaicinājumiem un gaidāmajām krīzēm satrauc cilvēku prātus un rada arvien lielāku nedrošības sajūtu. To visu daudzkārt pastiprina karadarbība Ukrainā, ievērojams cenu kāpums un, protams, arī informācija par pērtiķu bakām jeb jaunu, potenciāli bīstamu un nopietnu apdraudējumu visai cilvēcei.

Tomēr mēs esam aicināti raudzīties daudz tālāk par mediju ziņu satraucošajiem virsrakstiem, tālāk par erudīto ekspertu slēdzieniem un zinātnieku prognozēm. Mēs esam aicināti raudzīties tālāk par šīs pasaules vēsturei atvēlēto laiku, tālāk par visu to, ko spējam aptvert vai izprast. Tāpēc, kamēr vien pastāvēs šī pasaule, nemitēsies arī sēja un pļauja ne tikai mūsu dienīšķajai iztikai, bet daudz lielākā mērā arī mūžībai.

“Kad iesētā sēkla nes ražu, kas savukārt arī tiek sēta, tad augli vairojas. Šis likums paliek spēkā arī attiecībās ar citiem. Katra ricība, katrs vārds ir sēkla, kas nesīs

augļus. Katrs darbs, kurā parādās uzmanība pret citiem, laipnība, paklausība un pašaieliedzība, kā reakcija atspoguļosies arī citos, bet ar viņu starpniecību – vēl citos. Katrs skaudības, ļaunprātības vai neiejūtības pamudināts darbs ir sēkla, kas dzīs “rūgtu sakni” (Ebr. 12:15). Šādi labā un ļaunā sēšana turpinās, atstādama sekas gan uz šo laiku, gan visā mūžībā.” (E. Vaita. “Kristus līdzības” 86. lpp.)

Mateja evaņģēlija 13. nodaļa iepazīstina mūs ar vairākām Kristus stāstītajām līdzībām par Dieva Valstību, kas balstītas cilvēku ikdienas dzīves pieredzē. “Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: “Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja savā tīrumā. Bet, ļaudīm guļot, nāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli kviešu starpā, un aizgāja. Un, kad labība auga un metās vārpās, tad parādījās arī nezāle. Tad nama tēva kalpi, pie tā piegājuši, sacīja: kungs, vai tu neesi labu sēklu sējis savā tīrumā? No kurienes tad radusies nezāle? Un viņš tiem sacīja: to ienaidnieks darījis.” (Mat. 13:24–28)

“Nezāles” mums pastāvīgi atgādina par grēka sekām un Kristus ienaidnieku, kurš neatlaidīgi cenšas pretdarboties visam labajam ikvienā dzīves jomā. Pastāvīgi norisinās labā un ļaunā sēšana. Labā sēkla nes labo ražu, ko mēs varam identificēt kā Gara augļus, tā ir mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība un atturība (Gal. 5:22). Bet mēs visur manām arī ienaidnieka sētās sēklas, nestos

augļus, kas Bībelē tiek saukti par “miesas augļiem”, tie ir netiklība, nešķīstība, bezkaunība, izlaidība, kalpošana elkiem, buršana, ienaidis, strīdi, nenovīdība, dusmas, ķildas, šķelšanās, nesaticība, skaudība, slepkavības, dzeršana, dzīrošana un tamlīdzīgas lietas (Gal. 5:19–21).

Turpinājumā Jēzus atklāj, ka Dievam ir Savs plāns attiecībā uz šo, it kā bezcerīgi destruktīvo, situāciju. “Tad kalpi tam sacīja: vai gribi, ka mēs ejam to (nezāli) izravēt? Bet viņš sacīja: nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus. Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam; un pļaujāmā laikā es sacīšu pļāvējiem: salasiet papriekš nezāli un sasieniet to kūlīšos, lai to sadedzina; bet kviešus sakrājiet manā šķūnī.” (Mat. 20:29–30)

Sējas nolūks jeb gala rezultāts ir pļauja. Sēkla tiek sēta ar domu par ražu, tās ievākšanu un turpmākām svētībām. Atklāsmes grāmata aino Kristus otro atnākšanu kā grandiozu pļauju jeb ražas ievākšanu mūžībai – “Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis. Cits ēngelis izgāja no Tempļa un sauca stiprā balsī tam, kas sēdēja uz mākoņa: “Laid savu sirpi darbā un sāc pļaut, jo atnākusi pļaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi.” Tad tas, kas sēdēja uz mākoņa, nolaida savu sirpi pār zemi, un zeme tika nopļauta.” (Atkl. 14:14–16)

Ražas ievākšana lielā mērā ir atkarīga no tā, cik veiksmīga, dāsna un savlaicīga ir bijusi sēja. Rezultāti

var būt pat ļoti atšķirīgi. Kad pienāk plaujas laiks, vienmēr ir vēlme, lai raža būtu laba.

“Mācībā par sēklas sēšanu ir ietverta arī devība kā garīgās, tā laicīgās lietās. Kungs saka: “Labi jums, kas jūs sējat visur pie ūdeņiem.” (Jes. 32:20) “To es saku: “Kas skopi sēj, tas arī skopiņš plaus, bet, kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi plaus.”” (2. Kor. 9:6 pēc KJV) Sēt visur pie ūdeņiem nozīmē pastāvīgi ieguldīt Dieva dāvanas. Tas nozīmē dot, kad vien Dieva lieta vai cilvēku vajadzības prasa mūsu palīdzību. “Kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi plaus.” Sējējs savu sēklu vairo, aizsviežot to projām. Tāpat tas ir ar tiem, kas nežēlo Dieva dāvanas. Savas svētības ieguldīdami, tie tās vairo. Dievs viņiem ir solījis, ka šo dāvanu vienmēr būs pietiekami daudz un tie varēs turpināt dot. “Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārīm ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī.” (Lūk. 6:38) (E. Vaita. “Kristus līdzības” 86., 87. lpp.)

Pirms pacelšanās debesīs Kristus uzticēja Saviem mācekļiem turpināt iesākto darbu. Viņiem šīs šķietami neaptveramais un nepaveicamais uzdevums nebija jāveic, palaujoties uz savu gudrību, veiksmi vai pieredzi. Jēzus apsolīja sūtīt Svēto Garu kā Savu pārstāvi, cilvēku sargu un palīgu. “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8) Pēc desmit ticības, vienprātības un lūgšanu dienām viņi saņēma Svētā Gara klātbūtnes un turpmākas vadības apsolījuma redzamu piepildījumu.

Nākamajās Apustuļu darbu nodaļās varam lasīt, kā šī Dieva Dāvana atklājas pirmkristiešu draudzē. “Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus. Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs. Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem.” (Ap. d. 4:31–34)

Šajā Bībeles fragmentā atklājas

gan patiesa ticība, gan dziļa nodošanās, gan godbijīga paklausība un mīlestības pilna vienotība no Kristus sekotāju puses, gan Svētā Gara pārsteidzošais spēks un rūpes par Dieva bērniem. Šī Debesu un Zemes sadarbība ienes pasaulē kaut ko jaunu, pārsteidzošu un līdz šim neredzētu – Debesu atmosfēru. Tāds ir Dieva plāns – atklāt neredzamo, grūti aptveramo un mūžīgo cilvēkiem saprotamā veidā. Tādai ir jābūt mūsu dzīves liecībai, ka labākais, ko mēs šajā pasaulē varam atrast un izvēlēties, ir Jēzus un ka bez Viņa mēs tiešām neko nopietnu un paliekošu paveikt nespējam. Jo Viņa ir apslēptas vislielākās šīs pasaules bagātības – patiesība, ceļš un dzīvība.

Mūsu uzdevums un pienākums ir atsaukties katram Dieva mīlestības aicinājumam, izlietot katru, pat mazāko, izdevību, liekot lietā visas Gara dāvanas, lai iesētu kādas sēklas tai plaujai, ar kuru Bībelē tiek ainota Kristus otrā atnākšana.

Viena no Kristus stāstītajām līdzībām par Dieva Valstību liek mums palūkoties uz šo procesu no cita skatu punkta. “Jo Debesu valstība ir līdzīga namatēvam, kas rīta agrumā izgāja strādniekus derēt savā vīna dārzā. Un, saderējis strādniekus par vienu denāriju kā dienas algu, viņš nosūtīja tos savā vīna dārzā. Un viņš izgāja ap trešo stundu un redzēja vēl citus pie tirgus bez darba stāvam un sacīja tiem: noeita arī jūs vīna dārzā, es jums došu, kas nākas. Un tie nogāja. Atkal viņš izgāja ap sesto un deviņo stundu un darīja tāpat. Bet, ap vienpadsmito stundu izgājis, viņš atrada vēl kādus stāvam un saka tiem: ko jūs visu dienu šeit stāvat bez darba? Tie viņam saka: neviens mūs nav derējis. – Viņš saka tiem: eita jūs arīdzan vīna dārzā, un, kas nākas, to jūs dabūsit.”

Cik lielā mērā mēs šo līdzību attiecinām uz sevi, savu ģimeni un draudzi? Kāda ir mūsu atsaucība un ieinteresētība Dieva lietās? “Uz draudzi attiecas Kristus vārds: “Kāpēc jūs visu dienu stāvat bez darba?” Kāpēc jūs nestrādājat kādā Viņa vīna kalna vietā? Atkal un atkal Viņš jūs ir aicinājis: “Ejiet jūs arīdzan vīna kalnā un, kas nākas, to jūs dabūsit.” Bet lielākais vairums šo no Debesīm nākošo, laipno aicinājumu ir atstājis neievērotu. Vai tagad nav pēdējais

laiks, lai paklausītu Dieva pavēlēm? Šeit ir īpašs darbs ikvienam cilvēkam, kas piesauc Kristus vārdu. Balss no Debesīm jūs svinīgi aicina pildīt savu pienākumu. Nemiet vērā šo balsi un ejiet tūlīt strādāt jebkurā vietā, jebkurā darba sfērā! Kāpēc jūs šeit visu dienu stāvat bez darba? Jums šeit ir darbs ko darīt – darbs, kas prasa jūsu labākos spēkus. Katrs dārgais dzīves mirklis ir saistīts ar kādu pienākumu, ko jūs esat parādā Dievam vai cilvēkiem, un tomēr jūs stāvat bez darba!” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 5. sēj., 203. lpp.)

Mēs nepārprotami esam Kristus stāstītajā līdzībā ainotie strādnieki, kas tiek aicināti čakli darboties Dieva vīna kalnā, kas savukārt aino pasauli, kurā dzīvojam. Līdzībā vīna kalna saimnieks pastāvīgi dodas meklēt jaunus un jaunus strādniekus, un labā ziņa ir tāda, ka viņš tos arī atrod. Vienmēr ir kādi, kuri atsaucas. Atalgojums par pūlēm Dieva Valstības labā visiem ir viens un vienāds. Tā ir mūžība bez grēka klātbūtnes, bet kopā ar savu Glābēju. Mūsu atsaucība Dieva aicinājumam agrāk vai vēlāk iesaistīs darbā Viņa “vīna kalnā” būtībā ir tikai neliels pateicības žests par neaptverami dārgo glābšanas misiju, ko Kristus paveica tavā, manā un visas cilvēces labā.

Ir pēdējais laiks, tiešām pēdējā stunda, pēdējais aicinājums un, iespējams, arī pēdējā iespēja.

“Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.” (Jāņa 9:4)

Pirms Jēzus atgriezās Debesīs, Viņš mācekļiem deva uzdevumu turpināt iesākto darbu. “Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” (Mat. 28:18–20)

Kā paveikt šo Kristus uzticēto uzdevumu? Kā ieinteresēt cilvēkus nodibināt būtiski svarīgas, jēgpilnas, ciešas, glābjošas attiecības ar Jēzu?

Mūsu uzdevums ir doties un satikt cilvēkus tur, kur viņi atrodas. Tā darbojās arī Jēzus, Viņš devās pie cilvēkiem. Pēteris bija Galilejas ezera

krastā, samariete – pie Jēkaba akas, paralizētais – pie Betezdas diķa, Levijs muitas postenī utt. “Kad vien cilvēks kaut ko veic vai nu garīgā, vai laicīgā sfērā, tam jāpatur prātā, ka viņš to dara, sadarbojoties ar savu Radītāju. Mums ir liela nepieciešamība apjaust savu atkarību no Dieva. Pārāk daudz tiek uzticēts cilvēkam, pārāk liela ir palaušanās uz cilvēka izgudrojumiem. Par maz ir uzticības spēkam, ko Dievs ir gatavs dot. “Mēs esam Dieva darbabiedri.” (1. Kor. 3:9) Tā daļa, ko paveic cilvēciskā puse, ir nesalīdzināmi mazāka, taču savienībā ar Kristus dievišķību cilvēks var padarīt visas lietas, pateicoties spēkam, ko Kristus piešķir.” (E. Vaita. “Kristus līdzības” 82. lpp.) Lai cik neliela arī būtu mūsu daļa Dieva darbā, tā tomēr ir labākā daļa mūsu dzīvē un tāda paliks arī mūžībā.

Sekmīgai kalpošanai citu labā ir nepieciešama sagatavošanās. Jēzus rīta agrumā devās savrup, kādās vientuļās vietās, lai pavadītu laiku lūgšanās un Dieva klātbūtnē. Joprojām mūsu lielākās vajadzības ir nopietnas lūgšanas, garīga atmoda un nopietna nodošanās kalpošanai saskaņā ar mums piešķirtajām Gara dāvanām.

Noslēgumā vēlos sniegt dažus noderīgus ieteikumus, kurus esmu apkopojis no dažādiem informācijas avotiem un arī savas pieredzes.

PERSONĪGĀ SAGATAVOŠANĀS

- Ļoti svarīga ir pilnīga sevis nodošana Dievam un Viņa darbam. Lūdziet, lai Kristus šķīsta jūsu garu, dvēseli un ķermeni no visiem grēkiem un visas netaisnības.
- Lūdziet pēc Dieva palīdzības, gudrības no augšienes un pēc Svētā Gara vadības.
- Ik dienas ieplānojiet savu lūgšanu laiku, lai varētu aizlūgt par citiem cilvēkiem un viņu vajadzībām. Sastādiet lūgšanu vajadzību sarakstu, lai vienmēr būtu gatavi aizlūgšanām.
- Lūdziet pārdomāti: pateicība par Dieva vadību līdz šim, lūgums par problēmu, pateicība par to, ko Dievs darīs, atbildot uz šo lūgšanu.
- Lai jūsu attieksme pret lūgšanu kalpošanu ir nopietna. Iesaistoties aizlūgšanās, mēs uzņemamies atbildību.

- Eņģeļi un Svētais Gars gaida, lai mēs būtu gatavi paklausīt un rīkotos tieši tā, kā Dievs pats to vadīs.

- Svarīga ir gan mūsu personīgā lūgšanu dzīve, gan arī ieinteresētība aizlūgt par citiem

- Ir ieteicams veidot lūgšanu sarakstus un atzīmēt atbildētās lūgšanas.

- Lūdziet Dievam atgādināt cilvēku vārdus un turpiniet ticībā lūgt par viņiem un viņu problēmu atrisinājumu.

- Ielieciet atgādinājumu par lūgšanu vajadzību 3, 5 vai 10 dienām, vai arī turpiniet lūgt par konkrēto vajadzību, līdz lūgšana tiek atbildēta. Neaizmirstiet pateikties par atbildētām lūgšanām.

CILVĒKIEM IR DAUDZ GARĪGU VAJADZĪBU

Cilvēkiem ir daudz vajadzību, problēmu un nepieciešamību, kur palīdzību un dziedināšanu var atrast vienīgi pie Dieva.

- Vajadzība iepazīt patiesību, kā tā ir atklāta Bībelē – Dieva Vārdā, jo patiesība dod īstu brīvību no grēka varas un verdzības.

- Vajadzība pēc reālas sadraudzības ar Jēzu Kristu un citiem Dieva bērniem.

- Vajadzība pieņemt Jēzu Kristu par savu Glābēju un pieņemt Viņa sagādāto piedošanu, kā arī dāvanu – mūžīgo dzīvību.

Alejandro Bujons

VĒLIES
IESAISTĪTIES
DIEVA DARBĀ,
BET NEZINI KĀ?
ATBILDE
IR ŠEIT!

VISU DRAUDZES LOCEKĻU IESAISTE

• Vajadzība iepazīt Dieva likumus, lai varētu izprast to ietekmi uz ikdienas dzīvi un izvēlēm, kā arī to nozīmīgumu mūžības kontekstā.

• Vajadzība iepazīt bībelisko Sabatu kā Radīšanas, glābšanas, Dieva derības un uzticības zīmi.

• Vajadzība atrast dzīves jēgu un tās piepildījumu kalpošanā Dievam un līdzcilvēkiem.

• Vajadzība iepazīt lūgšanu spēku un Dieva palīdzību reālajā ikdienas dzīvē.

ATTIECĪBAS AR CILVĒKIEM

• Esiet draudzīgi un atvērti citu cilvēku vajadzībām, un ieinteresēti palīdzēt viņiem.

• Veltiet laiku, lai uzturētu draudzīgas attiecības un regulāri kontaktētos ar jaunajiem draugiem.

• Uzrakstiet ziņu ar tekstu un novēlējumu vai arī lūgšanu. Varat

ierakstīt un nosūtīt arī audio lūgšanu.

• Dariet cilvēkiem zināmu, ka katru dienu lūdzat par viņiem, un jautāji par aktuālākajām aizlūgšanu vajadzībām.

• Piedāvāji atbilstošu kristīgo literatūru un materiālus, iepriekš sniedzot Isu anotāciju.

• Atbilstošā situācijā izsakiet piedāvājumu pievienoties kādai no Bībeles studiju grupām, lai iepazītu Bibli un Dieva Vārda pamatmācības.

• Dievam ir daudz iespēju un veidu, kā uzrunāt, ieinteresēt un vadīt cilvēkus pie Kristus. Lūdziet pēc Svētā Gara vadības un meklējiet visatbilstošāko pieeju konkrētajā situācijā.

• Redzot cilvēku ieinteresētību un vēlmi turpināt garīgo izaugsmi, izsakiet aicinājumu pieņemt bībeliskas kristības.

• Dariet visu no sirds – kā Dievam un ne cilvēkiem.

Noslēgumā vēl kāds citāts no grāmatas “Kristus līdzības”: “Arī visiem tiem, kas kā Kristus darbinieki vēlas nest augļus, vispirms ir jākrīt zemē un jāmirst. Dzīvei jātiek iemestai pasaules vajadzību vagā. Patmīlībai un pašlabuma meklēšanai jāiznīkst. Taču pašuzpurēšanās likums ir pašaisardzības likums. Zemē apraktā sēkla nes augļus, bet tie, savukārt, atkal tiek sēti. Tā vairojas raža. Tā tas ir arī cilvēka dzīvē – dot nozīmē dzīvot. Pasargāta tiks tā dzīve, kas ar vieglu sirdi tiks nodota kalpošanā Dievam un cilvēkiem. Tie, kas Kristus labā upurē savu dzīvi šajā pasaulē, būs saglabājuši to mūžīgajai dzīvībai.” (87., 88. lpp.)

Lai Tēv patik manas mutes valoda

INTERESANTAIS VĀRDIŅŠ “SAVS” – VAI VIENMĒR NEPIECIEŠAMS

Antra Rōze

Piederības vietniekvārds “savs” latviešu valodā neapšaubāmi ir ļoti nepieciešams, un tam ir noteikta vieta un funkcija. “Savs” pirmā nozīme “Mūsdienu latviešu valodas vārdnīcā” definēta šādi: ‘tāds, kas pieder, piemīt runātājam, uzrunātajai vai pieminētajai personai, ir daļa no tās’, piem., *savi uzskati; savs personīgais treneris; pārņemt visu savā ziņā; palikt pie sava; sēdēt savā vietā; braukt katram ar savu auto; vai tev ir pašam sava istaba?*

Viss šķiet skaidri un nepārprotami, vai ne? Kāpēc tad valodas lappusītē tomēr kavējamies

pie šī mazā vārdiņa? Tāpēc, ka dažu labu reizi mums tas patīk pat pārāk labi un nereti gan runā, gan rakstos iezogas pat pārāk bieži.

Piemēram, ja mudinām:

“Nolieksim savas galvas lūgšanā!”, rodas pamatots jautājums: vai gan mēs būtu varējuši noliekt lūgšanā arī līdzās esošā brāļa vai māsas galvu? Vietniekvārds “savs” ir gluži lieks arī šajos teikumos: *Jānis pacēla savu roku. Ilze apsēdās uz sava krēsla.*

Andris uzvilka savu kreklu. Ko tu lasi savā Bībelē? Visu to pašu varam pateikt, lieki neizmantojot vārdu “savs”: Jānis pacēla roku. Ilze apsēdās

uz krēsla. Andris uzvilka kreklu. Ko tu lasi Bībelē?

Īpaši pēdējais teikums dažādās variācijās bieži sastopams angļu valodas ietekmē: *manā Bībelē teikts, ka...; atver savu Bībeli un sameklē...* Latviešu valodā šajos gadījumos vietniekvārdi “savs” un “mans” ir lieki un var radīt maldīgu iespaidu, ka mums katram pieejams savs atšķirīgs Bībeles teksta variants (te nerunāju par atšķirīgajiem tulkojumiem). Pilnīgi pietiek, ja sakām: *Bībelē teikts, ka...; atver Bībeli un sameklē...*

DZĪVOJOT JĒZUS UZVARĀ

Ar Transeiropas divīzijas Mācekļības un Lūgšanu kalpošanas nodaļas jauno vadītāju Keilu Divālu (Kayle De Waal) sarunājās LDS Komunikācijas nodaļas vadītāja Vineta Krauliņa.

Vineta: Vispirms es vēlētos palūgt tevi pastāstīt par savu ģimeni un savām dzimtas saknēm.

Keils: Es nāku no Dienvidāfrikas. Mans tēvs kādu laiku strādāja Zambijā kopā ar īru kolēģi, kura vārds bija Keils. Tā nu, kad es 1971. gadā piedzimu, tēvs mani nosauca par Keilu. Tā kā Dienvidāfrika bija dāņu kolonija, mūsu saknes ir daļēji dienvidāfrikāņu, daļēji dāņu, bet manas mammas tētis nāca no Īrijas. Tāpēc es esmu mantojis dāņu, īru un dienvidāfrikāņu asinis.

Manai sievai Šarmeina (Charmaine) ir līdzīga izcelsme, bet viņai ir arī franču asinis.

Jāsaka, ka uzaugu brīnišķīgā ģimenē. Mans tēvs ir skolotājs. Viņš strādāja par skolotāju apmēram piecdesmit gadus un ļoti mīlēja savu skolotāja darbu un bērnus. Mana mamma bija šuvēja. Man ir viens brālis – Linkens. Mums bija jauka, vienkārša ģimene ar patiesi brīnišķīgiem vecākiem. Tad, apmēram 17 gadu vecumā, es sajutu Dieva aicinājumu kļūt par mācītāju.

Vineta: Tas patiesi ir agrs vecums šādam aicinājumam!

Keils: Jā, tas ir agri, bet man piezvanīja viens no jauniešu vadītājiem un vaicāja: “Vai tu būtu ar mieru atbraukt un sludināt Vārdu?” Es pirms tam nekad nebiju sludinājis. Pirms tam es biju vadījis lūgšanu sanāksmīti tādā nelielā lokā, bet nekad nebiju sludinājis! Nu lūdzu Dievu par to, un Dievs man palīdzēja. Mana pirmā svētruna bija par Jēzus brīnumdarbiem. Es to tik labi atceros!

No tā brīža Dievs sāka mani palēnām vadīt. Es uz to raugos ļoti pazemīgi un esmu Dievam ļoti pateicīgs par Viņa aicinājumu. Man vienmēr ir šī sajūta, kāda ir mums visiem – savas neatbilstības un nepietiekami labi padarīta darba sajūta –, bet Dievs ir tik bagāts žēlastībā, un esmu vienmēr ļoti pateicīgs, ka Viņš ir mani aicinājis Savā darbā!

Un tā – es mācījos Adventistu koledžā Keiptaunā, un tur mācīties bija patiesi brīnišķīgs piedzīvojums!

Vineta: Kad un kā tu iepazīnies ar Šarmeinu?

Keils: Šo daiļo jauno sievieti sastapu 1995. gadā, mēs iepazīnāmies draudzē. Viņa bija un ir skaista no ārpuses un iekšienes! Kopš es viņu iepazīnu, manī iemājoja sajūsma par viņas raksturu – viņa ir ļoti sievišķīga, ļoti eleganta, ar lielisku stāju un pieklājību! Manī ir milzīga cieņa pret Šarmeinu, un es zināju, ka viņa ir tā istā, mana vienīgā!

Vineta: Kā tālāk veidojās jūsu kalpošana?

Keils: Mēs sākām kalpošanu kā

jauns pāris 1996. gadā Dienvidāfrikā, tad vēlāk Dienvidkorejā un Jaunzēlandē. Pēdējos 13 gadus esam pavadījuši, kalpojot Austrālijā.

Vineta: Kas pamudināja jūs abus pārcelties uz Angliju?

Keils: Austrālijā pabeidzu darbu pie maģistra programmas veidošanas mūsu mācītājiem. Tā ir piecu gadu programma, kas dod mācītājiem iespēju nākt un studēt, lai iegūtu maģistra grādu. Šis darbs bija pabeigts, un es vienkārši sarunājos ar Dievu un sacīju Dievam: “Kādi ir Tavi plāni? Ko Tu vēlies, lai es daru tālāk?” Biju pavadījis Austrālijā ļoti veiksmīgus trīspadsmit gadus, mācot un trenējot mācītājus kalpošanai adventistu draudzē, mēs Austrālijā bijām tik laimīgi, mums ir ļoti saliedēta, laba ģimene, labi, mīli bērni.

Vineta: Un kas notika tad?

Keils: Pagājušā gada jūnijā saņēmu e-pasta vēstuli no Transeiropas divīzijas (TED) vadītāja Rāfata Kamala (Raafat Kamal). Mana pirmā reakcija bija: “Kas viņš tāds

ir?” Un tad: “Kas es tāds esmu, ka viņš zina par mani?” Tas bija ļoti, ļoti neparasti! Tā nu mācītājs Rāfats Kamals sazinājās ar mani un teica, ka viņi (TED) bija lūguši pēc vadītāja divīzijas mācekļības laukā, un tad..., Vineta, es biju pilnīgā šokā! Tas bija absolūts pārsteigums!

Vineta: Kā notikumi virzījās tālāk?

Keils: Protams, es tūlīt devos mājup un runāju ar Šarmeinu. Tad es runāju ar bērniem. Kā ģimenei mums bija šī brīnišķīgā vienotības sajūta. Ja godīgi, tad biju par to pārsteigts.

Šarmeina ir lieliska mamma, viņa mīl bērnus tik ļoti, ka vienkārši vēlas būt ar bērniem kopā. Viņi ir lieliskā vecumā – dēlam ir 24 gadi un meitai 20. Viņu draugi katru Sabatu viesojās mūsu mājā, Šarmeina vienmēr gatavoja ēdienu, un mums bija lieliska iespēja turpināt ietekmēt bērnu dzīvi.

Vineta: Patiesi, viņi tomēr vēl ir diezgan jauni, viņiem nav 35, bet gan 24 gadi!

Keils: Es tev pilnīgi piekřītu! Mums vēl bija vajadzīgs laiks, lai turpinātu viņus audzināt, vadīt un mācīt, un mēs visi ļoti mīlējam savu kopējo ģimenes mājvietu!

Dēlam ir draudzene, un meitai ir draugs, un viņiem ir ļoti delikātas attiecības. Mēs bijām ļoti priecīgi, ka varam viņus atbalstīt, bet viņi mums sacīja: “Mammu, tēti! Ja Dievs jūs aicina, dodieties ceļā!” Viņi teica: “Mēs jūs pilnībā atbalstām!”

Kas attiecas uz mūsu dzīvi, tad tas ir kā logs ģimenei, jo šis kontrakts ir tikai uz pieciem gadiem. Mūsu bērni vēl nav precējušies, un viņiem vēl nav bērnu. Protams, mēs visi par to lūdzām Dievu, un kopš paša pirmā brīža mums bija šī konstantā kopības un vienotības sajūta kā ģimenei. Tas nebija viegli, manī bija tāda iekšēja cīņa, un mēs runājām par to daudz, daudz reižu. Zemojāmies lūgšanās un tikām svētīti, tad arī pieņemām lēmumu, un ienāca miers! Mums ar Šarmeinu bija miers, bērnus bija miers, un mēs teicām: “Nu tas ir Dieva rokās! Ja durvis turpinās vērties vaļā, tad spersim mazus soliņus un ticībā iesim uz priekšu!”

Vineta: Kad tu uzsāki darbu divīzijā?

Keils: Desmitajā martā.

Vineta: Šai isajā laikā tu jau paspēji atbraukt uz Igauniju

un novadīt semināru draudžu vecākajiem, kas mums visiem bija par lielu svētību! No Latvijas vien tajā piedalījās 29 dalībnieki!

Keils: Mācītājs Ivo Kāss sameklēja mani, kamēr es vēl biju Austrālijā. Viņš bija ļoti enerģisks un jautāja: “Vai jūs būtu ar mieru apmeklēt Baltijas ūniju?” Baltijas ūniju? Kur tas ir? Atklāti sakot, es iegāju gan Google, gan YouTube, lai uzzinātu vairāk par jūsu valstīm. Tā mēs atbraucām uz Igauniju un pavadījām tur brīnišķīgu laiku kopā ar draudžu vecākajiem.

Vineta: Pirms tam Austrālijā jūs strādājāt Eivondeilas koledžā. Kādi tur bija jūsu pienākumi?

Keils: Mēs gatavojām mācītājus SDA draudzēm, kā arī rūpējāmies par medmāsu un kapelānu garīgo izaugsmi. Trīspadsmit gadu laikā man bija dažādi pienākumi, viens no darbiem bija pārraudzīt bakalaura programmu, pēc tam kļuva par nodaļas vadītāju. Tā bija īpaša svētība, tur man bija lieliska astoņu cilvēku komanda, par kuriem biju atbildīgs. Man bija atbildība par bakalaura, maģistra un doktorantūras programmām.

2019. gadā mani ievēlēja par maģistra kursa vadītāju. Tā bija brīnišķīga svētība – strādāt ar 120 studentiem, sagatavojot viņus kalpošanai! Jauni cilvēki ir mūsu draudzes nākotne, un tas ir tik svarīgi, lai mums būtu gados jauni mācītāji, jo viņi var aizsniegt jaunus cilvēkus apkārtējā sabiedrībā.

Vineta: Kāds tagad ir tavs redzējums un galamērķis?

Keils: Vislabāk ir tad, ja tavs redzējums veidojas, mijiedarbojoties pēc iespējas lielākam skaitam cilvēku, ņemot vērā daudzu ļaužu vajadzības. Tad cilvēki sacīs: “Es vēlos būt daļa no tā!” Es to saku pazemībā: “Ne jau mans redzējums ir tas, ko vēlos īstenot! Tas, ko vēlētos redzēt, ir kolektīvs skatījums, lai to veidojam mēs visi kopā – visi Dieva dēli un meitas!”

Es, tāpat kā tu, ticu Svētā Gara darbam. Es ticu, ka Svētais Gars runā vienādā veidā uz mums visiem. Un, ja Svētais Gars tev ko saka, tad tas ir jānovērtē! Kad sanākam visi kopā, tad Svētais Gars sāk runāt uz mūsu prātu un sirdi. Varu tev parādīt dažus dokumentus. Tur ir tukšums, balta lapa, jo es vēlos, lai mēs kā Dieva

ļaudis teiktu: “Lūk, tas ir tas, ko Dievs mums ir teicis! Klausīsim Dieva balsij un virzīsimies tajā virzienā!”

Protams, esmu lūgšanās un cenšos saklausīt, ko Dieva Gars saka arī man personīgi. Man ir savs personīgais redzējums par nākotni, bet mans redzējums nevar tikt uzspiests citiem! Mums jābūt vienotiem, lai varētu virzīties kopā. Un mums ir arī bībeliskā vīzija, kas nākusi no Dieva.

Vineta: Jā, tai jānāk no Dieva Vārda pamatiem!

Keils: Tu zini, ko gudrais Salamans ir teicis – ja nav nākotnes paredzējuma, tad tauta iet bojā! Redzējums, kāds Dievam ir priekš mums un kas ir atklāts Rakstos, ir tāds, ka mēs kļūstam par mācekļības kustību. Tas ir atkarīgs no mūsu attiecībām ar Jēzu Kristu. Ja mums ir dzīvas un ciešas attiecības ar Jēzu, tad tajā, ko Svētais Gars saka tev vai man, būs brīnišķīga sinerģija (komandas darbs).

Bībeles redzējums būtu, ka mūsu draudzes locekļi var kaismīgi iemīlēt Jēzu, būt tik ļoti apņēmti ar Jēzu, ka viņos rodas dabiska vēlšanās to līdzdalīt citiem, jo mācekļība nav programma, kurai var uzlikt kādus rāmjus vai laika robežas. Protams, mums ir vajadzīgs plāns un stratēģija, bet vairāk par visu tam jānāk no sirds!

Vineta: Tu vadīji mani pie domas par pirmo mīlestību. Atklāsmes

grāmatā teikts, ka esam pazaudējuši savu pirmo mīlestību. Kā to atgūt?

Keils: Man ir vajadzīga sajūsma! Esmu sajūsmā par savu sievu, jo viņa ir ļoti dievbijīga sieviete. Es ticu, ka sajūsma un apbrīna ir ļoti svarīgs komponents arī attiecībās ar Dievu. Domājot par upuri, kādu Viņš pienes, sūtot Savu Dēlu, domājot par

Viņa maigumu, mīlestību, uzticību pret mums, manī personīgi raisās sajūma. Ne tikai par to, ko Viņš dara manā labā, bet – ko Viņš sniedz mums visiem! Pirmā mīlestība var tikt lolota un audzēta, lai nepazustu! Mums jālūdz bez mitēšanās – ne kā par apgrūtinājumu, bet tāpēc, ka vēlamies šīs tuvās attiecības ar Dievu. Tas ir tas, pie kā es personīgi nemitīgi strādāju.

Vineta: Jā, es tieši gribēju pāriet pie jautājuma par lūgšanu kalpošanu, jo tagad arī šī kalpošana ir tavā pārziņā!

Keils: Es ļoti vēlētos, lai lūgšanu kalpošana un mācekļa ietu roku rokā. Lūgšanas lai ir kā dievišķa dzirkstele, kas piešķļ uguni mācekļa kalpošanai. Es vēlētos radīt lūgšanu tīklu mūsu divīzijā, kur mēs varētu sanākt kopā un lūgt viens par otru, un es vēlos, lai arī tu tur piedalītos! Mūsu uzdevums ir stiprināt draudžu vecākos, mācītājus, teologus, studentus, mūsu draudžu locekļus.

Vineta: Mums Latvijā ir ļoti aktīva lūgšanu kalpošana, un es ļoti ceru, ka kādu dienu tu atbrauksi uz Latviju mūs apciemot.

Keils: Jā, labprāt! Tas izklausās ļoti labi!

Vineta: Vēl pēdējais jautājums – kā tu jūties šajā tik satraucošajā laikā?

Keils: Mēs redzam Kristus soļus tuvojamies, redzam šo Mateja 24. nodaļā pieminēto notikumu intensitāti, bet mūsu motivācijai ir jābūt mīlestībai uz Dievu (kā Rom. 5:5).

Vineta: Mēs kā adventisti zinām nākotni un pēdējos notikumus, un tas raisa izbailes. Ko tu iesaki darīt ar šīm bailēm?

Keils: Jēzus vienmēr ir mūsu piemērs! Šīs zemes dzīves pēdējā nedēļa bija Viņa bēdu laiks. Ko varam no tās mācīties? Labās ziņas ir tās, ka Viņš ieguva uzvaru pār tā laika reliģiskajiem un politiskajiem spēkiem, pār nāvi un sātanu. Viņa uzvara ir mana un tava uzvara. Kamēr es turu savu vājo roku Viņa stiprajā rokā, tikmēr es varu dzīvot tai uzvarā, kuru Viņš jau ir sasniedzis. Uzvara ir garantēta! Mēs ejam nākotnē kopā ar Jēzu!

Vineta: Āmen. Āmen.

Dievs tevi šorīt pamodina:

“Mosties, celies, mīlais bērns!

Es tavu sirdi sasildīšu,

Mēdz pasaulē būt vēss un drēgns.”

Viņš uzklāj galdu tavam garam

Un dāvā maizi dienišķo.

Viņš tevi mīl, par tevi gādā

Un pretī neprasa neko.

Tev līdzās būt ir Viņa ilgas,

No ļauna tevi atbrīvot,

Lūk, tava dāvana no Dieva

Ir Viņā dienu nodzīvot.

Tad būs tā kādam spirdzinoša,

Vēl kādam sasils skumja sirds.

Ja Dievs caur tevi Sevi dzīvo,

No tevis strāvos gaišums silts.

Un, tavu dzīvi uzlūkojot,

Dievs silti, silti pasmaidīs:

“Lūk, bērniņš Mans,

Kurš gaišmu dala,

Ar mīlestību piepildīts!”

JAUNUMS
WWW.PATMOS.LV

IZGLĀBŠANĀS STĀSTI

Lorijas Pehemas

Izglābšanās stāsti

ANTROPOLOĢIJA, NEMIRSTĪBA UN AUGŠĀMCELŠANĀS

3. DAĻA (NOBEIGUMS)

Ēriks Galenieks, PhD,
Endrūsa Universitātē

ŠEOLS KĀ MIRUŠO VIETA

Viscaur Vecajā Derībā mirušo stāvoklis raksturots kā *yôrêd šē'ôl* 'dodoties lejā uz Šeolu' (gr. *Hadēs* Īj. 7:9; Ps. 55:16). Termins "Šeols" atrodams 66 reizes dažādu žanru kontekstā gan burtiskā, gan metaforiskā nozīmē un bieži ir aprakstīts ar konkrētu specifiku piešķirošiem terminiem, piemēram, *bôr* 'dziļa bedre'; *māweṭ* 'nāve', *hā'āreš* 'zeme' (Jonas 2:7); savienojumā *bôr tahtīyôṭ* 'visdziļākā bedre' (Ps. 88:7; Raudu dz. 3:55), *bē'ereš tahtīyôṭ* 'dziļākie zemes dziļumi vai pazeme' (Ecēh. 26:20; 32:18, 24), *ad-šē'ôl tahtīṭ* 'apakšzemes dziļumi' (5. Moz. 32:22), *kôl-yôrdê 'āpār* 'visi, kas kļuvuši par pišļiem' (Ps. 22:30), *kôl-yôrdê dūmā* 'tie, kas nogrimuši klusuma zemē' (Ps. 115:17), *mērēdet shaḥat* 'nenogrimst kapā' (Īj. 33:24).

Šeols kā mirušo vieta ir sinonīms kapam, tā virziens (1. Moz. 37:35), tā vieta ir zemē (Īj. 17:16), tas nekad nav saistīts ar dzīvajiem, izņemot kontrasta gadījumā (5. Moz. 30:15), tas ir asociēts ar nāvi, sodu un tajā esošajiem mirušajiem (1. Moz. 37:35; 4. Moz. 16:30, 33; 1. Kēn. 2:6, 9), pēc analogijas tas norāda uz bedri (Jes. 14:15), tur nokļūst gan taisnie, gan netaisnie (Ecēh. 31:15, 16; Ps. 89:49; Īj. 14:13), tas nebeidzami pauž savu iznīcinošo varu (2. Sam. 22:6; Ps. 88:4; 116:3), tas ir kāpuru un tārpu mitekļi un satrūdēšanas vieta (Jes. 14:11; Īj. 17:14), tas ir pišļu, nevis uguns vieta (Ecēh. 31:14, 16, 18; Ps. 30:10; Īj. 17:16; Dan. 12:2), tas ir tumsas vieta (Īj. 17:13). Šeols ir redzams (Ps. 141:7), tam nekad nav sāta (Jes. 5:14; Sal. pam. 30:16), tas ir pilnībā pakļauts Jahvem, kuram pār to ir pilnīga noteikšana (5. Moz. 32:22; Ām. 9:2; Ps. 139:8; Īj. 26:6; Sal. pam. 15:11). Tas

ir pagaidu atpūtas vieta (1. Sam. 2:6; Īj. 11:8; Hoz. 13:14). Tas var būt tuksnesī, jūrā vai jebkurā citā vietā (1. Kēn. 2:34; Jonas 2:3), "tas, kas aizgājis mirušo valstī, vairs neuzkāpj atpakaļ", ja vien netiks augšāmcelts (Īj. 7:9), tur nokļūst tikai ķermenis, bet dzīvības gars atgriežas pie Jahves (1. Kēn. 2:9, 34; Sal. māt. 3:19, 21; 12:7). Šeols ir vieta, no kuras cenšas izvairīties ikkatrs cilvēks (Sal. pam. 15:24; 23:24), tur "nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, ne gudrības" (Jes. 38:18; Sal. māt. 9:10), tas gaida pats savu eshatoloģisko¹ iznīcību, kad notiks mirušo augšāmcelšana (1. Sam. 2:6; Hoz. 13:14; Īj. 19:25-27; Dan. 12:2). Ebreju Raksti nesatur ne mazāko norādi uz to, ka "kaps" būtu kā "durvis" vai "eja", kura ved uz Šeolu, kas tradicionāli tiek uzskatīts par vietu, kurā mājo nomirušo cilvēku gari.

ŠEOLS KĀ VIETA, KURĀ NAV EKSISTENCES

Antropoloģiski termins "Šeols" ir savienojams tikai ar nāvi un mirušajiem; tas ne reizi nav saistīts ar mirušas personas gara eksistences turpinājumu tā sauktajā pazemē. Atbilstoši tam "atgriešanās" process ne tikai noraida jebkādu iespējamību neatkarīgai dvēseles eksistencei Šeolā, bet arī padara absolūti neiespējamu varbūtību mirušajiem sazināties ar dzīvajiem. Tāpēc, ka nāvē "dvēsele" pārstāj eksistēt, jebkāda ar dzīvību saistīta aktivitāte – fiziska, mentāla vai garīga – izbeidzas, "jo pazemē [...] nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, ne gudrības" (Sal. māt. 9:10). Mirušie "nevar cerēt" (Jes. 38:18), "nevienu nepiemin"

(Ps. 6:6), un mirušie "neuzkāpj atpakaļ" no Šeola (Īj. 7:9). Citiem vārdiem sakot, Šeols ir mirušo, trūdu un iznīcības vieta, kurā radīšanas process tiek atraisīts, līdz tas sasniedz pirmsradīšanas pakāpi (1. Moz. 2:7; Īj. 10:9).

Šeola uzlūkošana par bezķermenisku cilvēku dvēseļu apzinātas eksistences vietu ir slikta un sagrozīta interpretācija, kas popularizē bīstamu un maldinošu skatījumu. Pievērsiet uzmanību, ka Šeols tiek attēlots kā "kāpuru", "tārpu" (Jes. 14:11) un tumsas (Īj. 3:4, 5; 17:13) vieta, kurā neviens Dievam "nepateiksies", Viņu "neslavēs" un uz Viņu "necerēs" (Jes. 38:18; Ps. 30:10, 88:12), vieta, kur mirušie "guļ neapgraizīti, zobena nokauti" (Ecēh. 32:21), tur guļ "ķēniņi un zemes varenie", "lieli kungi", "gūstekņi", "darba uzraugi", "mazi un lieli" (Īj. 3:11-19). Tur Dievu "vairs nepiemin" (Ps. 6:6), jo mirušie "apguļas", "snauž", "iemies" un "atpūšas" (Īj. 3:13; Dan. 12:2; Mat. 9:24), un "pazemē [...] nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, ne gudrības" (Sal. māt. 9:10). Tur "ne mirušie slavēs To Kungu" (Ps. 115:17), jo "gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pišļos, un tai pašā brīdī viņu nodomi aiziet bojā" (Ps. 146:4).

Cilvēka dzīves laiks uz šīs zemes ir ierobežots, un šo patiesību apliecina katrs kaps. Cilvēkam, būtnei, kas veidota no zemes pišļiem (1. Moz. 2:7), vienīgā iespēja dzīvot ir laiks starp piedzimšanu un nāvi (1. Moz. 3:19, 22).

Tomēr nāve ir arī eshatoloģisks notikums. Tas nozīmē, ka pretējs process var notikt un notiks tikai augšāmcelšanā. Šī iemesla dēļ visa cerība uz dzīvi pēc kapa ir centrēta uz augšāmcelšanu – tikai un vienīgi

¹ Eshatoloģija – mācība par pasaules galu (tezaurs.lv; tulk. piez.).

uz augšāmcēlšanu, tai pašā laikā noliedzot jebkādu bezķermeniska stāvokļa esamību. Cilvēks nav nemirstīgs, jo viņš pats ir dvēsele. Viņš kļūs nemirstīgs, kad Dievs viņu pārveidos, uzcelot no mirušajiem, un augšāmcēlšana ir vienīgais veids, kā iegūt nemirstību.

NEMIRSTĪBA

Mācība un sludināšana par “nemirstīgu dvēseli”, kas ir tik populāra šodienas pasaulē, savā būtībā ir dualistiska. Grieķiskā domāšana atbalsta dvēseles nemirstību un neiznīcināmību, savukārt bibliskā antropoloģija atsaucas uz nemirstību tās teoloģiskajā un eshatoloģiskajā kontekstā – uz augšāmcēlto cilvēku kā pilnībā jaunu radījumu, kad Dieva tēls viņā tiks pilnībā atjaunots.

DIEVS VIENĪGAIS IR NEMIRSTĪGS

Nemirstība var tikt definēta kā mūžīgā dzīvība, kas nošķirta no jebkādas iznīkšanas un nāves, vai kā eksistence, kas nekad nebeidzas.

Lai gan ebreju valodā nav konkrēta termina, kas apzīmētu nemirstību, ir vairāki veidi, kā uz to atsaukties, piemēram, *al-māweṭ* burt. ‘ne-nāve’ (latv. ‘dzīvība’, Sal. pam. 12:28), *ēl-ōlām* ‘mūžīgais Dievs’ (1. Moz. 21:33; 90:2), Kungs kā valdnieks uz mūžiem (Ps. 9:8; Jer 10:10); Viņa mīlestība un taisnīgums ir mūžīgi (Ps. 103:7; 111:3; Jes 54:8; Jer 31:3).

Uzskats par Dieva nemirstību un mūžīgumu nav atdalāms no domas par Dievu kā vienīgo visas dzīvības avotu (5. Moz. 5:26; Joz. 3:10; Ps. 42:3; 84:3; Jer. 10:10; Jes. 38:11). Tādējādi Vecajā Derībā ir uzsvērts, ka tikai un vienīgi Dievs ir nemirstīgs, ka nemirstība ir Dieva sastāvdaļa, ka Dievs ir mūžīgs Sevī pašā, Viņa raksturā un darbos (5. Moz. 33:27; Neh. 9:5; Ps. 41:14; 90:2; Jes. 9:6; 40:28; Hab. 1:12).

Jaunā Derība viennozīmīgi apstiprina to, kas bija noteikts jau Vecajā Derībā – ka tikai Dievs ir nemirstīgs (1.Tim. 6:16; Rom. 1:23; 1.Tim. 1:17; 6:13; Jāņa 5:26).

Lai izteiktu nemirstības ideju, īpaši augšāmcēlšanas kontekstā, Jaunajā Derībā izmantoti trīs dažādi

grieķu valodas vārdi: *athanasia* ‘nemirstīgs’ (1. Kor. 15:53–54); *aphtharsia* ‘neiznīkstošs’ (Rom. 2:7) un *aphthartos* ‘neiznīcīgs’ (1. Pēt. 1:4).

Jāpievērš uzmanība arī frāzei *Egō eimi to alpha kai to ō* ‘Es esmu Alfa un Omega’, kas ir attiecināta uz Dievu (Atkl. 1:8; 21:6) un Jēzu (Atkl. 22:13), tā ir skaidrota kā “Sākums un Gals” (Atkl. 21:6; 22:13) un “Pirmais un Pēdējais” (Atkl. 1:17; 2:8; 22:13). Skaidri saprotams, ka visi trīs apgalvojumi atsaucas uz Jesajas 44:6; 48:12, kur Jahve parāda Savu mūžīgo, pāri visam esošo varenību (arī Rom. 11:36; Ef. 1:10).

CILVĒKS IR MIRSTĪGS

Cilvēka oriģinālais stāvoklis var tikt aprakstīts ne kā nemirstīgs un ne kā mirstīgs, bet ar iespēju izvēlēties vienu no abiem. Viss bija atkarīgs no cilvēka paklausības vai nepaklausības Dievam. Īpašais pirmā pāra pārbaudījums bija paklausīt skaidri izteiktajai dievišķai pavēlei: “Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: “No visiem dārza kokiem ēzdams ēd, bet no laba un ļauna atzīšanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi [ebr. *mōt tāmūt*].”” (1. Moz. 2:16–17) Lai arī cilvēks netika radīts nemirstīgs, radot viņš bija paredzēts nemirstībai. Frāze *mōt tāmūt* ‘mirdams mirsi’ ir ar skaidru uzsvāru, norādot, ka nepaklausības darbība nāvi padarīs ne tikai neizbēgamu, bet novedīs arī pie garīgas traģēdijas – cilvēks kļūs pilnībā pakļauts nāvei un iznīcībai.

Nevienam nevajadzētu ļauties spiritisma pievilšanai, lai arī kādā formā tā izpaustos. Bībele skaidri norāda, ka mirušie nezina neko, ka tie bez apziņas guļ kapā (3. Moz. 19:31; 20:27; 5. Moz. 18:10, 11; 1. Sam. 28; Jes. 8:19, 20).

AUGŠĀMCĒLŠANA

Cilvēka vienīgā cerība ir dzīvot ticībā starp piedzimšanu un nāvi un gaidīt uz vislielāko pārmaiņu, kāda jebkad var tikt veikta, – eshatoloģisku ķermeņa augšāmcēlšanu, kas ir vienīgais veids, kā iegūt nemirstību (Īj. 14:12; Jāņa 11:25; 1. Kor. 15:53; Atkl. 1:18; 20:6).

AUGŠĀMCĒLŠANA VECAJĀ DERĪBĀ

Lai gan Vecajā Derībā nav speciāla tehniska termina, kas apzīmētu augšāmcēlšanu, tajā ir dažādi vārdi un izteicieni, kurus caurstrāvo ne tikai eshatoloģiska noskaņa (*ah^orīt hayyāmīm* ‘pēdējās dienas’), bet kuri ir arī būtiski saistīti ar precīzu ķermeņa augšāmcēlšanas aprakstu. Šeit pieminēti tikai daži no tiem: *hāyāh* ‘dzīvot’, *kūm* ‘celties’, *kīç* ‘pamosties’, *’ōr* ‘gaisma’, *rā’ā* ‘redzēt’, *hāzā* ‘skatīt’ utt. (Īj. 19:25–27; Ps. 11:8; 17:15; Dan. 12:1–4; Jes. 26:19)

Pasā Bībeles sākumā, evaņģēlija prototipā 1. Mozus 3:15, tiek likts stiprs pamats teoloģijai par cilvēka likteni. Tā specifiskā pravietiskā valoda norāda uz pēdējiem eshatoloģiskajiem notikumiem, kuri kulminēsies taisno nemirstībā, tai skaitā ķermeniskā augšāmcēlšanā, un netaisno iznīcībā (Atkl. 20. nod.).

Cerība uz ķermeņa augšāmcēlšanu atrodama viscaur Vecajā Derībā, aptverot vēsturi tūkstošiem gadu ilgā posmā (1. Moz. 22:5; arī Ebr. 11:19; 2. Ķēn. 4:8–31; 13:21; Īj. 14:13–17; 19:21–29; Ps. 16:10, 11; 17:15; 49:15; 73:24; Jes. 25:7–9; 26:19; Ecēh. 37:1–14; Dan. 12:2–3, 13; Hoz. 5:8–6:6). Vēl vairāk, Vecā Derība stāsta par burtisku augšāmcēlšanu no mirušajiem, kad Elija piecēla Sareptas atraitnes dēlu (1. Ķēn. 17:8–24) un Elīsa piecēla sunamietes dēlu (2. Ķēn. 4:18–37). Tā atsaucas arī uz Ēnoha (1. Moz. 5:24) un Elijas (2. Ķēn. 2:1–18) uzņemšanu Debesīs, nesastopot nāvi. Divas īpašas augšāmcēlšanas ir pieminētas Daniēla 12:2–3.

Jāpievērš uzmanība, ka vārdi *yāšēn* ‘miegs’ un *šākab* ‘apgulties’ (1. Ķēn. 2:10; 11:43; 14:31) ir ierastas runas formas, kuras bieži izmantotas, aprakstot fizisku nāvi. Vispārīgi *yāšēn* tiek izmantots pārejošā formā, jo kā katram miegam ir sākums un gals, tāpat tas ir arī ar nāvi. Tādējādi termins *yāšēn* ir kā apzīmējums nāvei vai miegam kapā, kas kontekstā ar pasaules gala notikumiem uzsver ķermeņa augšāmcēlšanas (1. Sam. 28:15; Jer. 51:39; Īj. 3:13; 14:10–12; Jes. 26:19; Ps. 13:4; 90:5–6).

AUGŠĀMCELŠANA JAUNAJĀ DERĪBĀ

Saistībā ar burtisku mirušo ķermeņu augšāmcelšanu Jaunā Derībā ir saskaņā ar Vecās Derības mācību. Bagātīgais grieķu valodas izteiksmes veids par augšāmcelšanas notikumu runā pats par sevi. Daži galvenie termini ir: *anastasis* 'celšanās', 'augšāmcelšana' (Atkl. 20:5–6); *ēxanastasis* 'celšanās no [kapā]' (Fil. 3:11); *égersis* 'celšana', 'augšāmcelšana' (Mat. 27:52–53) utt. Augšāmcelšanas ideja ir izteikta ar dažādiem sinonīmiem un darbības vārdiem dažādos kontekstos, kur tiek runāts par pilnīgu dzīvības atjaunošanu, kas nāk pēc nāves, piemēram, *athanasia* 'nemirstīgs' (1. Kor. 15:53–54); *aphtharsia* 'neiznīkstošs' (Rom. 2:7) un *aphthartos* 'neiznīcīgs' (1. Pēt. 1:4), *zaō* 'dzīvot'.

Jaunā Derība atkārtoti uzsver cerību, ka augšāmcelšana un mūžīgā dzīvība ir nākotnes realitāte (Mat. 27:52; Jāņa 3:36; 5:24; 17:3; 11:11; Ap. d. 7:60; 13:36; 1. Kor. 15:6, 18, 20; 1. Tes. 4:14; 2. Pēt. 3:4) un nākotnes svētība (Jāņa 4:14, 36; 5:29; 6:27; Rom. 2:7; 5:21; 6:22; Gal. 6:8). Piemēram, Jēzus nepārprotami paziņoja, ka būs divas augšāmcelšanas: *eis anastasin zōēs* 'augšāmcelšana dzīvībai' taisnajiem un *eis anastasin kriseōs* 'augšāmcelšana tiesai' netaisnajiem (Jāņa 5:28, 29; Ap. d. 24:15), un tās ir atdalītas ar 1000 gadu periodu (Atkl. 20:4, 5; Dan. 12:2).

Tādi formulējumi kā *anastasin nekrōn* 'mirušo augšāmcelšana' vai, precīzāk, 'mirušo cilvēku augšāmcelšana' (Ap. d. 17:32; 1. Kor. 15:22) un *en tēi anastasei tōn dikaiōn* 'taisno augšāmcelšanā' (Jāņa 5:29) runā paši par sevi.

Tāpat kā Vecā Derība, arī Jaunā Derība atsaucas uz nāvi kā miegu un uz augšāmcelšanu kā pamošanos. Kristus teica, ka Jaira meita, kura bija mirusi, guļ (Mat. 9:24; Marka 5:39). Līdzīgi Viņš izteicās arī par mirušo Lācaru (Jāņa 11:11–14). Matejs rakstīja, ka "daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām" pēc Kristus augšāmcelšanās (Mat. 27:52). Lūka, aprakstot Stefana mocekļa dzīves noslēgumu, rakstīja, ka "viņš aizmiga" (Ap. d. 7:60). Abiem, Pāvilam un Pēterim, nāve bija

miegs (1. Kor. 15:51, 52; 1. Tes. 4:13–17; 2. Pēt. 3:4), kurš beigsies ar pamošanos.

Nāves spriedums, kuru visi ir mantojuši no Ādama, ir atcelts ar Kristus nāvi un augšāmcelšanos, jo Viņš iecēla un nodrošināja šādu pieredzi ikkatram, "kurš pieder Kristum". Šī augšāmcelšana uz dzīvību un nemirstību (Jāņa 5:29; 1. Kor. 15:52, 53) notiek pie Kristus otrās atnākšanas (1. Kor. 15:22, 23, 1. Tes. 4:15–18). Tie, kuri izdzīvo šo pieredzi, vairs nevar nomirt (Lūk. 20:36), jo viņi ir uz mūžiem saistīti ar Kristu.

Kādu dienu Kristus piepildīs pēdējo pravietojumu, un "kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve" (1. Kor. 15:23–26). Kristus otrās atnākšanas laikā mūžīgā dzīvība tiks saņemta kā reāla dāvana pie augšāmcelšanās. Tomēr ticīgie to var satvert jau tagad, paļaujoties uz Kristus apsolījumiem. "Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības" (1. Jāņa 5:11, 12; 1. Jāņa 1:2; 5:20).

Tūkstošgades noslēgumā visi tie, kuri bija pret Dievu, arī tiks augšāmcelti, bet tikai – lai saņemtu spriedumu "augšāmcelšanās tiesā" (Jāņa 5:28, 29). Kristus saka: "Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas." (Atkl. 20:6) Otrā nāve atdalīs cilvēkus no Dieva uz mūžību ne Ādama grēka dēļ, bet gan katra individuālā cilvēka personīgās izvēles dēļ, ko tas būs veicis, izvēloties pievienoties dumpim pret Dievu un atsakoties no Viņa žēlastības.

Tādējādi Bībelē stāstīts par diviem ļoti dažādiem likteņiem, kas sagaida visu cilvēci.

(Tulkoja Anna Rozenberga)

VAI TEV VAJADŽĪGS SPĒKS?

"Dievs neprasa, lai mēs savā spēkā darītu mums uzticēto darbu. Katram neparedzētam gadījumam, kad mūsu cilvēcīgās spējas un līdzekļi ir nepietiekoši, Viņš ir paredzējis dievišķu palīdzību. Viņš dod Svēto Garu, lai tas mums palīdz katrā grūtā brīdī, lai stiprina mūsu cerību un paļāvību, lai apgaismo mūsu saprātu un skaidro mūsu sirdi."

("Liecības draudzei" 8. sēj., 19. lpp.)

"Mums ik dienas, ik stundas jāuzticas Jēzum. Viņš ir apsolijs – kādas būs mūsu dienas, tāds būs mūsu spēks. Viņa žēlastībā mēs spējam nest visas pašreizējās nastas un pildīt mums uzdotos pienākumus."

("Liecības draudzei" 5. sēj., 200. lpp.)

"Nav iespējams izteikt vai aprakstīt mieru un prieku, kas pieder cilvēkam, kurš Dievu tur pie vārda. Pārbaudījumi to neuztrauks un necieņa neradīs dusmas, jo paša "es" ir piesists krustā. Pienākumi dienu no dienas var kļūt grūtāki, kārdinājumi spēcīgāki un pārbaudījumi arvien smagāki, bet viņš negrīšosies, jo saņems spēku atbilstoši vajadzībai."

("Vēstis jaunatnei" 98. lpp.)

"Vistumšākajās dienās, kad apstākļi šķiet visbiedējošākie, uzticies Dievam. Viņš izpilda Savu gribu, visas Savu ļaužu lietas kārtodams labvēlīgi. Ik dienas atjaunosies spēki tiem, kas Viņu mīl un kalpo Viņam."

("Kristus dziedinošā kalpošana" 482. lpp.)

APSOLĪJUMI CAUR PRAVIEŠU GARA DĀVANU

VAI TEV VAJADZĪGS STIPRINĀJUMS SLIMĪBĀ?

“Tiem, kas vēlas, lai lūdz par viņu izveseļošanas, jāpaskaidro, ka jebkuru Dieva likumu – dabas vai morālo – pārkāpšana ir grēks un lai saņemtu Viņa svētības, grēks jāizsūdz un jāatstāj.”

(“Kristus dziedinošā kalpošana” 228. lpp.)

“Vesēlie bieži nenovērtē brīnišķo laimi, ko tie bauda dienu no dienas, gadu pēc gada, un nepateicas Dievam par Viņa svētībām. Kad piezogas slimība, tikai tad ļaudis atceras Kungu. Zūdot dzīvības spēkiem, cilvēks jūt vajadzību pēc dievišķā atbalsta. Nekad mūsu žēlīgais Dievs nenovēršas no dvēseles, kas visā nopietnībā meklē Viņa palīdzību. Viņš ir mūsu patvērums slimībā un veselībā.”

(“Kristus dziedinošā kalpošana” 225. lpp.)

“Es redzēju, ka, ja mēs tūlīt nejutām atbildi uz mūsu lūgšanām, mums stipri jātic, neļaujot ienākt neuzticībai, jo tā mūs šķirs no Dieva. Ja mūsu ticība svārstās, mēs no Viņa neko nesaņemsim. Mūsu palāvībai uz Dievu jābūt stiprai, un vislielākajā vajadzības brīdī pār mums līdzīgi lietusegāzēm izliesies svētība.”

(“Liecības draudzei” 1. sēj., 121. lpp.)

“Kristus vārdiem šodien ir tāds pats spēks, kāds Viņam bija zemes dzīves laikā. Ar Savu vārdu Jēzus dziedināja slimības un izdzina dēmonus, ar Savu vārdu nomierināja jūru un uzcēla mirušos, un cilvēki liecināja par Viņa vārda spēku. [...] Tāpat ir ar visiem Dieva Vārda apsolījumiem. Ar tiem Viņš uzrunā katru individuāli tikpat tieši, it kā mēs dzirdētu Viņa balsi. Ar

šiem apsolījumiem Kristus mums nodod Savu žēlastību un spēku. Tie ir tā koka lapas, kas ir “tautām par dziedināšanu”. (Atkl. 22:2) Ja apsolījumus apgūst, pieņem un izmanto, tie veido raksturu, iedvesmo darbam un uztur dzīvību. Nekam citam nav tāda dziedinošā spēka. Turklāt nekas cits nespēj tā dot drosmi un ticību, kas sniedz nerimtīgu enerģiju visai būtnei, kā Dieva apsolījumi.”

(“Kristus dziedinošā kalpošana” 122. lpp.)

“Ja tu atradīsi balsi un laiku, lai lūgtu, Dievs atradīs laiku un balsi, lai atbildētu.”

(“Mana dzīve šodien” 16. lpp.)

“Dvēsele, kas atsaucas Dieva žēlastībai, līdzināsies slacinātam dārzam. Tās veselība ātri uzplauks, tās gaisma atspīdēs tumsībā un pār to būs redzama Dieva godība.”

(“Laikmetu ilgas” 348. lpp.)

VAI TEV VAJADZĪGS IEDROŠINĀJUMS DROSMI ATŅEMOŠOS APSTĀKĻOS?

“Kristus bija Tēva klātbūtnē, un ar Viņu notika tikai tas, ko Mūžīgā Mīlestība pieļāva par svētību pasaulei. Tas bija mierinājuma avots Viņam un ir paredzēts arī mums. Kristū mājā ar Viņa garu pildīti ļaudis. Viss ar tiem notiekošais nāk no Pestītāja, kas apņēma tos ar Savu klātbūtni. Nekas tos nevar aizskart, ja to nepieļauj Kungs. Visas mūsu ciešanas un bēdas, visi kārdinājumi, pārbaudījumi un trūkumi, visas mūsu likstas, skumjas un vajāšanas, īsi sakot, viss nāk mums par labu. Visi pārdzīvojumi un apstākļi ir Dieva palīgi, no kuriem gūstam labumu.”

(“Kristus dziedinošā kalpošana” 489. lpp.)

“Ja mēs ticībā pieķersimies Viņa spēkam, Viņš izmainīs, brīnišķīgi grozīs visbezcerīgākās, drosmi atņemošās izredzes. Viņš to darīs par godu Savam Vārdam.”

(“Liecības draudzei” 8. sēj., 12. lpp.)

“Daži vienmēr skatās uz nepatīkamiem un drosmi atņemošiem apstākļiem, un tāpēc viņus pārņem mazdūšība. Viņi aizmirst, ka Debesu visums gaida, lai tos darītu par svētību pasaulei, un ka Kungs Jēzus ir nekad neizsīkstoša krātuve, no kuras cilvēciskās būtnes var smelties spēku un drosmi. Nav jāļaujas bezcerībai un drūmām nojautām. Nekad nepienāks laiks, kad sāšana ēna neaptumšos mūsu taku. [...] Bet mūsu ticībai jāsatricē šī ēna. [...] Kungs mūs vada, tāpēc varam droši iet uz priekšu, apzinoties, ka Viņš būs ar mums.”

(“Evaņģēlija kalpi” 265., 266. lpp.)

“Esmu redzējusi Dieva maigo mīlestību uz Savu tautu – tā ir ļoti liela. Es redzēju eņģelus, kas savus spārnus tur izplestus pār svētajiem. Katram svētajam ir pa sargeņģelīm. Kad svētie raudāja, bija vīlušies vai atradās briesmās, tad sargeņģeļi laidās augšup, lai to pazinotu tiem eņģeļiem, kas atradās pilsētā. Tie pārstāja dziedāt, un tad Jēzus uzdeva citam eņģelim atgriezties pie pakritušajiem, tos apsargāt un palīdzēt noturēties uz šaurās takas.”

(“Agrīnie raksti” 40. lpp.)

Apkopojā Baiba un Agris Bērziņi

SĒJA UN PĻAUJA

“Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību. Tad nu nepieklusim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim. Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem.” (Galatiešiem 6:7–10)

Ko sējam, to arī pļaujam. Cēloņu un seku likums. Par šīs mācības patiesumu varam pārlicināties kā fiziskajā, tā garīgajā pasaulē. Katra sēkla pavairojas pēc savas kārtas. Ja sējam kviešus, nepļausim rudzus. “Miesa” apzīmē mūsu kritušo un grēcīgo dabu, kas ir savtīga un egoistiska. Miesa tiek salīdzināta ar tūrumu, kurā aug viss ļaunais un grēcīgais. Apustulis Pāvils raksta, ka katram ir sava atbildība. Mēs esam atbildīgi par to, ar ko mūsu sirds tūrums tiek apsēts! Vai sirdī aug labā sēkla vai nezāles?

“Bet, kad daudz ļaužu bija sanākuši, un cilvēki no visām pilsētām pie Viņa sanāca, tad Viņš runāja līdzībā: “Sējējs izgāja sēt savu sēklu; un sējot cita krita ceļmalā, un to samina, un putni gaisā to apēda. Un cita krita un akmeni, uzdīgusi tā sakalta, tāpēc ka tai nebija slapjuma. Un cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga līdz un to nomāca. Bet cita krita labā zemē, tā uzdīga un nesa simtkārtīgus augļus.” To sacījis

Viņš sauca: “Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!” Bet Viņa mācekļi Viņam vaicāja, ko šī līdzība nozīmē? Bet Viņš sacīja: “Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet pārējiem līdzībās, lai tie redzēdami neredz un dzirdēdami nesaprot. Bet šī ir tā līdzība: sēkla ir Dieva vārds. Bet, kas ceļmalā, ir tie, kas to dzird; pēc velns nāk un ņem vārdu no viņu sirdīm, lai tie netic un netop izglābti. Bet, kas uz akmens, ir tie, kad tie vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tic un pārbaudīšanas laikā tie atkāpjas. Bet, kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird un tomēr noiet un iegrimt rūpēs un bagātībā un pasaules kārībās un noslāpst un nenes nekādus augļus. Bet, kas labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus nesdami ar pacietību.” (Lūkas 8:3–15)

Kāds ir mūsu sirds tūrums? Cieta zeme? Akmenājs? Vai varbūt tas ir ērkšķains? Vai arī labas zemes tūrums, kurā sēkla var labi augt un nest bagātīgus augļus? Mūsu uzdevums ir rūpēties par savu sirdi, lai tā būtu auglīga un derīga. Dieva Vārds runā uz sirdsapziņu. Dieva vārds ir dzīvs, spēcīgs, ass kā abpusēji griezīgs zobens, kas iespiežas mūsu apziņā. Ļausim Rakstiem pilnībā mūs iespaidot! Lai labā sēkla nevis iznīktu, bet dīgtu.

Ko priekš tevis nozīmē evaņģēlija sēja – šī vērtīgā sēkla, Dieva Vārds, kas

krīt dažādās augsnēs? Vai mums būtu jāpārstāj to sēt, ja uzreiz pēc sējas neredzam augļus? Vai esi domājis par to, cik reižu Dievs ir sējis labo sēklu tavā sirdī? “Bet to es saku: kas sīkst sēj, tas arī sīkst pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību.” (2. Korintiešiem 9:6)

Dievs aicina mūs būt par strādniekiem Viņa druvā, aicina rūpēties ne vien par sevi, bet arī par tuvākajiem, darot to ar prieku un nepagurstot. “Un Viņš ir sacījis: “Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” Tad nu daudz labāk lielīšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani.” (2. Korintiešiem 12:9)

Sēsim bagātīgi, lai bagātīgi varētu arī pļaut! Un, kad Kungs atkal nāks un tevi satiks, lai Viņš varētu tevi uzrunāt ar vārdiem no Mateja 25:23: “[...] labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā.” Lai Dievs svētī tavu darbu!

Uzrunāju Rīgas 7. draudzes Jauniešu nodaļas vadītāju Miku Možeiko, lai viņš padalās redzējumā par savas draudzes jauniešiem kā evaņģēlija sējējiem. Kā tas praktiski izpaužas? Un ko tas nozīmē viņam kā vadītājam?

“Jēzus reiz sniedza ilustrāciju, ka labā vēsts par glābšanu ir kā sēkla, kurai jātop iesētai cilvēku sirdīs. Praviešu Gara iedvesmotajos rakstos ne vienu reizi vien ir atrodami aicinājumi un norādes šo darbu darīt tieši jaunībā. Tāpēc vēlos īsumā pastāstīt, kā mēs, Rīgas 7. draudzes jaunieši, cenšamies piepildīt šo aicinājumu.

Liels prieks ir par to, ka pēdējos pāris gados mūsu draudzē ir izveidojusies stipra Komunikācijas nodaļa. Neliela jauniešu komandiņa tajā regulāri un mērķtiecīgi plāno, kādus projektus īstenot, kādu saturu

veidot, caur kādiem raidījumiem vai konceptiem pasludināt Bībelē sniegto vēstījumu. Pateicoties tam, ir tapuši dažādi raidījumi, piem., “Dieva vārda nesēji”, “Ikrīta svētbrīži”, “Bībeles gaismā”. Tas ir digitālais saturs, kuru mēs darām pieejamu ikvienam internetā, nosūtām draugiem un caur kuru mēs neslēpjam savu piederību Dievam.

Ievērojama daļa jauniešu veido arī mūsu draudzes jauktā kora “Adventus” sastāvu. Līdz ar to kopā ar pārējiem draudzes locekļiem mums ir iespējams doties uz pansionātiem pie vecajiem ļaudīm, lai viņiem par iepriecinājumu dziedātu un izpildītu instrumentālu mūziku.

Man kā jauniešu vadītājam ir svarīgi, lai ikviens darboties gribošs evaņģēlija vēsts sējējs atrod savu vietu un sev vispiemērotāko veidu, kā to darīt. Tos savas draudzes jauniešus, kuriem sirdī ir aicinājums nest evaņģēlija vēsti, es saskatu kā centīgus, dzīvespriecīgus, brašus, patstāvīgus strādniekus Dieva druvā.”

Uzdevums

Aizpildi krustvārdu mīklu, lai uzzinātu trūkstošo vārdu Bībeles rakstvietai par Jāzepu!

“Tas bija ar Jāzepu un visam, ko vien tas darīja, lika labi izdoties.” 1. Moz. 39:2

1.

2.

3.

4.

5.

1. Kā sauca Jāzepa tēvu? (1. Moz. 37:1)
2. Kas ēda maizi no groziem maizes cepēja sapnī? (1. Moz. 40:17)
3. Valdnieka amats, kura sapni izskaidroja Jāzepe. (1. Moz 41:1)
4. Dzīvnieki, kuri sapnī attēloja ražas un bada gadus. (1. Moz 41:3)
5. Kā sauca faraona galma vīru, pie kura Jāzepe strādāja par nama pārvaldnieku? (1. Moz. 39:1)

Ticības varonis – Jāzeps

Ingrida Marksa

Māte Lipska

Dace Garšila

“Vecmāmiņ, lieliskas ziņas!”
nostājusies galā vagai, kurā
vecmāmiņa sēja burkānus, sauca
Annele. “Tieši pēc divām dienām mēs
dosimies uz nometni! Zini, kā to sauc?
Draudzības nometne!”

“Tas tik būs superīgs pasākums!”
pievienojās Krišs. “Uguns kuri,
pārgājieni...”

Pēkšņi Annele kļuva domīga.
“Klau, bet tur būs arī lepnā Grēta
un kauslis Rūdis, un vispār daudz
svešu bērnu, kuri neapmeklē mūsu
baznīcu!” Brīdi padomājusi, viņa
pārliecinoši piebilda: “Es ne ar vienu
nedraudzēšos! Tikai ar Krišu!”

“Pag, bet tad tu, Annelīt, uz šo
nometni nemaz nevari braukt!”
nopietni sacīja vecmāmiņa.

“Kāpēc nevaru?!” izbrīnīta
iesaucās Annele. “Es šo nometni
gaidīju veselu gadu!”

“Vai tu nesacīji, ka tā būs
draudzības nometne?” pārvaicāja
vecmāmiņa. “Ja gribi būt pikta un
nelaipna pret tiem, kuri tev nepatīk vai
kurus nepazīsti, tad tev jāpaliek mājās.”

“Bet ir bailīgi, kad ir daudz svešu
cilvēku. Nekad nezini, ko no tiem vari
sagaidīt,” taisnojās Annele.

“Annelīt, tev nav jādodomā par to, kā
citi izturas pret tevi, bet par to, kā tu
pati izturies pret cilvēkiem. Tā ir tava
atbildība! Uz nometni tev jādodas kā
uzticamam Dieva draugam,” sacīja
vecmāmiņa. “Esi laipna, sirsnīga un
draudzīga ar visiem cilvēkiem. Tieši
tā, kā māca Debestēvs.”

“Atceries, Annelīt, to Bībeles
pantiņu, ko mācījāties bērnu
nodarbībā draudzē?” vaicāja
Krišs. “Esiet cits pret citu laipni un

žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī
Dievs Kristū jums ir piedēvis.” (Ef.
4:32)

“Bet, ja ceļā gadās kāds ļaunais
un nedraudzīgais? Ko tad?” vaicāja
Annele. “Es būšu laba, labiņa, bet viņš
pret mani slikts? Nu, nē, tā nebūs gan!
Negribu būt nekāda “lūzere”!”

“Katrs, kurš paklausa Debestēva
padomiem, vienmēr ir tikai un vienīgi
uzvarētājs,” sacīja vecmāmiņa.
“Bībelē ir daudz brīnišķīgu stāstu
par cilvēkiem, kuri dzīvojuši Dievam
uzticīgi dzīvi. Vai esat dzirdējuši
Jāzepa dzīves stāstu? Brāļi pret viņu
izturējās ļauni un cietsirdīgi, taču
viņš neatmaksāja ļaunu ar ļaunu, bet
palika no sirds paklausīgs Dievam.
Ticot un uzticoties Debestēvam,
Jāzeps piedzīvoja brīnumainas lietas
– lai ko viņš darīja, Dievs vienmēr bija
kopā ar Jāzepu!”

“Vai viņš arī bija ticības varonis?”
vaicāja Krišs.

“Pastāsti mums par to,
vecmāmiņ!” lūdza Annele.

Tad visi trīs apsēdās uz soliņa zem
vecās ābeles, un vecmāmiņa sāka
stāstīt.

“Jēkabam, par kuru runājām
pagājušo reizi, bija divpadsmit dēli.
Viņš mīlēja visus dēlus, bet Jāzepu
tomēr vairāk par pārējiem. Jāzeps
vienmēr tēvam stāstīja par brāļu
ļaujamiem darbiem, tādēļ brāļi vēl jo
vairāk neieredzēja viņu.

Jāzeps bieži redzēja sapņus. Reiz
viņš redzēja sapni, kurā viņš ar
brāļiem sēja labību kūlišos. Un, lūk,
Jāzepa kūlītis stāvēja taisni, bet brāļu
labības kūliši klanījās viņa kūlītim.
“Tu laikam izsmej mūs!” brāļi bija

sašutuši. Bet pagāja laiks un šis sapnis
tiešām piepildījās.

“Man arī nepatīktu, ja mamma un
tētis brālīti mīlētu vairāk par mani!
Es tiešām būtu ļoti neapmierināta un
bēdīga!” iebilda Annele.

“Arī brāļi ļoti apskauda Jāzepu
tēva mīlestības dēļ,” turpināja
vecmāmiņa. “Vecākie brāļi dažkārt
ganīja lopus tālu no mājām, jo
Jēkabs bija ļoti bagāts vīrs un viņam
piederēja lieli ganāmpulki. Jāzeps
negāja brāļiem līdzi, bet palika
mājās pie tēva. Reiz Jēkabs sacīja
Jāzepam: “Ej, sameklē savus brāļus
un aiznes tiem ēdienu, apraugi, kā
tiem klājās.” Jāzeps priecīgi devās
ceļā. Viņš ļoti ilgojās satikt brāļus, bet
tie, ieraudzījuši viņu nākam, nolēma
to nogalināt. Tik naida pilni tie bija!
Kad Jāzeps priecīgi tos sveicināja
un atdeva tiem atnesto ēdienu, brāļi
sagrāba Jāzepu un iemeta tumšā
bedrē, bet vēlāk pārdeva tirgotājiem,
kuri devās uz Ēģipti. Jāzeps gauži
lūdzās brāļiem pēc žēlastības, bet tie,
ļauņuma pārņemti, gribēja tikai vienu
– tikt no viņa vaļā uz visiem laikiem.”

“Tie nu gan nav nekādi brāļi, bet
īsti slepkavnieki!” sašutis iesaucās
Krišs.

“Es nekad mūžā tā nedarītu pāri
savam brālītim Reinim!” piebalsoja
Annele.

“Kas ar Jāzepu notika tālāk?”
vaicāja Krišs.

“Kad Jāzeps, nu jau kā vergs, tika
vests uz tālu zemi, nezinādam, kas
viņu sagaida, viņš apņēmas vienmēr
paklausīt Dievam, lai kas arī notiktu.
No mazām dienām tēvs bija mācījis
viņam bijību Dieva priekšā. Nu viņš

apņēmās to vienmēr paturēt sirdī. Nonācis Ēģiptē, Jāzeps kļuva kāda bagāta cilvēka vergs, bet, arī vergs būdams, viņš kalpoja savam kungam pēc vislabākās sirdsapziņas. Redzot Jāzepa krietnumu un godīgumu, viņam tika uzticēti aizvien atbildīgāki uzdevumi.

Reiz Jāzepu nepatiesi apvainoja un iemeta cietumā. Bet arī tur Dievs viņu neatstāja. Cietuma uzraugs ievēroja, ka Jāzeps ir centīgs un godīgs, un iecēla viņu citiem ieslodzītajiem par vecāko.

Kādu dienu divi cietumnieki nosapņoja divainus sapņus un izstāstīja tos Jāzepam.

“Dievs palīdzēs man tos izskaidrot,” Jāzeps viņiem sacīja un sniedza sapņu skaidrojumu. Viņa sacītais piepildījās. Viens no cietumniekiem tika atbrīvots.

Pagāja gadi, bet Jāzeps vēl arvien bija cietumā.

Reiz arī faraons redzēja sapni. Nevienš to nevarēja izskaidrot. Tad kalpotājs, kurš bija atradies cietumā kopā ar Jāzepu, sacīja: “Es zinu cilvēku, kurš var šo sapni izskaidrot.” Faraons pavēlēja atvest Jāzepu uz pili. “Es redzēju divainu sapni,” viņš sacīja, “mans kalps teica, ka tu varot izskaidrot sapņus.”

“Es to nevaru, bet mans Dievs to var. Viņš tos izskaidros!” atbildēja Jāzeps.

Tā arī notika. Jāzepam Dievs deva skaidrojumu faraona sapņiem, kas vēstīja par septiņiem ražas gadiem un pēc tiem nākošiem bada gadiem.

“Šajos gados tev jāsakrāj labība, lai nebūtu jācieš bads neražas gados,”

faraonam sacīja Jāzeps.

“Es priecājos par šo Dieva atklāsmi,” atbildēja faraons. “Mēs sakrāsim bagātīgas labības rezerves! Šim nolūkam mums vajadzīgs gudrs cilvēks, kurš vadītu visus darbus, un vai gan vēl būtu kāds gudrāks par tevi, Jāzep? Tevī mājā Dieva Gars, tāpēc šajā amatā es ieceļu tevi.”

Tā Jāzeps kļuva par ievērojamāko vīru Ēģiptē tūlīt aiz faraona un uzticīgi vadīja visus darbus. Kad pienāca neražas gadi, uz Ēģipti nāca ļaudis no malu malām pirkt maizi. Bads iestājās arī Jāzepa tēva mājās. Tā nu kādā dienā Jāzepa brāļi, tēva sūtīti, devās uz Ēģipti pirkt labību. Tie nāca Jāzepa priekšā, zemu klanījās un lūdza pirkt labību. Jāzepu tie nepazina. Pat prātā tiem nenāca doma, ka šis varena vīrs varētu būt viņu brālis. Arī Jāzeps izlikās, ka tos nepazīt, jo gribēja pārbaudīt, vai tie vēl joprojām ir tikpat ļauni kā agrāk. Kad viņš pārliecinājās, ka brāļi nožēlo savu ļauno rīcību pret Jāzepu un sirdssāpes, ko tie bija nodarījuši tēvam, tad Jāzeps atklāja tiem, kas viņš ir. Kā nu brāļi izbijās! “Nebaidieties,” Jāzeps tos mierināja. “Jūs redzat, kā Dievs **man** ir palīdzējis. Dodieties uz mājām un atvediet manu tēvu Jēkabu. Es vēlos, lai jūs visi dzīvotu kopā ar mani Ēģiptē, jo gaidāmi vēl pieci bada gadi.”

Visus šos gadus Jēkabs bija pārliecināts, ka Jāzeps ir miris. Cik bezgala laimīgs nu bija vecais vīrs, redzot savu mīloto dēlu sveiku un veselu! Dievs vadīja Jāzepu tās uzticības dēļ, kāda bija Jāzepa sirdī un rīcībā. Arī brāļu raksturi bija

mainījušies. Jēkabs par visu sirsnīgi pateicās Dievam.

Par Jāzepa dzīvi varat izlasīt 1. Mozus grāmatā no 39. līdz 50. nodaļai. Ja izvēlamies izturēties pret cilvēkiem, pret darbiniekiem un pienākumiem tā, kā mācījis Debestēvs, mums tiešām nav par ko uztraukties. Godīga sirds Dieva un cilvēku priekšā vienmēr atnes mieru un izdošanos.”

Konkurss “Ticības varoņi Bibelē”

BALVINAS PAR MAIJU SAŅEMS:
Arturs, Rainers, Liene un Emīls no Saulkrastiem, **Betija** no Limbažiem, **Loreta, Edvards, Leila, Marija, Stefans, Tilānija, Elīza, Katrīna** un **Nora** no Rīgas, **Ella, Ance** un **Juris** no Valmieras, **Emīlija, Johans, Teodors** un **Anna** no Smiltenes, **Terēza, Sofija** un **Estere** no Liepājas, **Alīna, Jolanta, Emīlija, Līga, Nikola, Renārs** no Pļaviņām, **Raivo** no Kandavas, **Marija** no Ogres, **Gusts Eduards** no Saldus, **Matīass Mezītis** no Valkas, **Fricis, Maija, Pēteris, Jeļisejs, Rasa, Agnese, Elizabete, Omario, Maria, Alise, Annija, Jēkabs, Patrīcija, Miķelis, Reinis, Daniels** un **Hugo** no pirmsskolas iestādes “Liesmiņas”.

ESTERE VENENA LIEPĀJA

ANCE CĪRULE VALMIERA

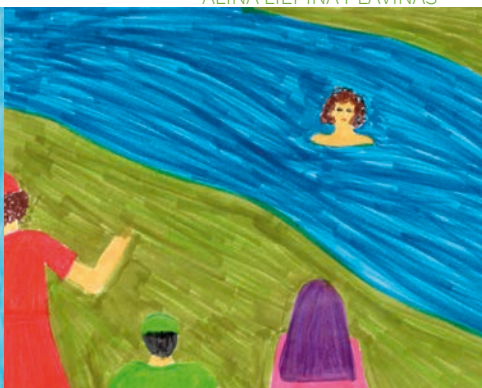

JOHANS OTO AVIŠĀNS SMILTENE

TICĪBAS VAROŅI BĪBELĒ

ALINA LIEPINA PLAVINAS

ANNA TĪNA AVIŠĀNE SMILTENE

MARIJA KUŠNERE

LEILA KUSNERE

RŪTA MELDERE VALMIERA
ARTURS VAGA

